

Diari de les idees 64

As we approach the summer break, the war in Ukraine and its correlates remain in the spotlight. After long weeks of stalemate, it seems that – slowly and at great cost – Russian troops are managing to change the momentum of the conflict. At the same time, President Zelensky has scored a moral and diplomatic victory by obtaining the endorsement of the European Commission and the Council of Europe for EU membership, which has been interpreted negatively by the countries of the Western Balkans that have been on the waiting list for years. These developments practically coincide in time with the NATO summit in Madrid with the formulation of a new strategic concept as one of the central items on the agenda. Other issues we would like to highlight are the resurgence and intensification of inter-religious tensions and violence in Africa, the extension of Chinese power on the African continent and in the South China Sea, the British government's threats to break the Northern Irish Brexit Protocol, the restructuring of supply chains and the environmental dangers of reducing CO2 emission technology to zero-carbon technology.

Four months after the invasion of Ukraine by Russian troops and when it seems that the protraction of the conflict may be working in Vladimir Putin's favour, Neil Hauer argues in *The Atlantic* that the Russian president is implementing in the eastern regions of Ukraine a plan very similar to the one he imposed at the beginning of his term in another unruly territory: Chechnya, where Putin destroyed a sovereign state and subjugated its people in a conflict that lasted for years. This plan consists of well-established phases. The first is so-called "pacification", quickly where it is possible, and slowly, by annihilation, where it is not. In Chechnya, rapid pacification took place mainly in peripheral areas. In the case of Ukraine, the southeast has been relatively easily overrun; open terrain and insufficient defences offered little resistance to the Russian advance that swept through cities such as Melitopol and Kherson during the first phase of the offensive. In other areas, the defenders resisted en masse, mainly when they were able to utilise the cover of large urban areas. This requires the application of another Russian tactic: systematic destruction. In the Chechen capital, Grozny, the bombardment to which the defenders were subjected from late 1999 to early 2000 was so intense that it destroyed almost every building in the city, to the point that the UN considered Grozny to be the most destroyed city on the planet. This is what is happening now in Severodonetsk and earlier in Mariupol. Once the conquest is

complete, the next step is to find a satrap to rule the local populations. In Chechnya, this role has been played for years by Ramzan Kadyrov. In Ukraine, enough candidates have already been found in the occupied parts of Donetsk and Lugansk, and in other recently conquered regions. Finally, the last phase of the plan is the consolidation of the new order. During a transitional period the local populations are still repressed by the occupying forces, but gradually a new indigenous apparatus of domination is built up and takes responsibility for breaking down the resistance of its compatriots. Citizens traumatised by years of violence are taught a new version of their own history, explaining that vassalage to Russia is entirely voluntary and has saved them from falling into the hands of “radicals” and “terrorists”.

In this context, Ivan Krastev argues in *The Financial Times* that what is happening in Ukraine is nothing more than the certification of the end of the last European empire. The so-called *rusky mir*, or “Russian world”, understood as a culturally larger element than the Russian Federation, is being sacrificed by Putin on the altar of autocracy and Russian ethnicity. On the other hand, this vision does not appeal at all to universal values and lacks any appeal to Russia’s neighbours. Putin’s desperate attempt to seize Ukraine is a show of force that comes at the cost of destroying Moscow’s soft power as Russia’s ties with Europe have been severed. A recent [report](#) from the European Council on Foreign Relations suggests that the break with Russia is irreversible, at least in the short to medium term. Most Europeans have lost any illusions about Russia’s integration into the Western world. At the same time, while Western sanctions have so far failed to change Russian foreign policy, they have forced European governments to abandon the idea that Moscow can be a reliable partner. Thus, in terms of soft power, the invasion of Ukraine has, on the one hand, put an end to any possibility of the survival of a post-Soviet identity in the region and, on the other, Moscow’s perversion of the Soviet victory over Hitler as part of its national mythology and international reputation.

In *El Nacional*, Manuel Manonelles points out that once Ukraine’s application for EU membership has been accepted, time has come to deal with reality and in particular with a bleak short- and medium-term future for Ukraine. As the war progresses, and especially its global economic and food effects, Ukraine’s position weakens and Russia’s strengthens. This is provided Moscow can sustain the military, economic and political effort it is paying for the invasion, which at the moment – with the indirect support of China and other non-Western powers – seems to be the case. The pressure will therefore progressively fall mainly on Ukraine, and grow as the weeks and months go by. This is not only because we are facing a “perfect storm” with several simultaneous crises (reorganisation of the world hydrocarbon market, inflationary effects worldwide, threat to global food security, generalised increase in interest rates worldwide and consequently higher public debt) but also because of the effects of the calendar, since after the summer, autumn will come, and with it, an increase in demand for gas and electricity that will be difficult to cover even if the import of liquefied gas from the United States is increased. This is where the big question will arise, i.e. what price will people be willing to pay, and who, for peace? For surely the perspectives on this question will be very different depending on whether they are viewed through the prisms of Kiev, Paris, Rome, Warsaw, Helsinki, Washington, the ECB, or the IMF. And, what is more, peace on the basis of what borders and conditions? We

all know they will not be the borders of 23 February 2022, the day before the invasion. But will they be those imposed by the storm of fury and fire unleashed by the invasion the day after? That is, will Ukraine, or the Western international community, be willing to accept Putin's annexation of a substantial part of Ukrainian territory? Because what we do know is that peace, even if it is still a long time coming, will in no case mean the total defeat of one of the two contenders and, by definition, it will be unfair to one of the two sides.

At the same time, Fareed Zakaria provides a complementary point of view and argues in *The Washington Post* that the current situation of a protracted war with slow but steady Russian advances forces Ukraine – and its allies – to try to find a coherent and consensual outcome in order to negotiate and gain maximum consensus in the eyes of the international community. Ukraine must focus its efforts on breaking the Russian blockade of Odessa in order to save as much of its economy as possible, which is estimated to fall by 45 percent, and to secure control over as much territory as possible. In the short term, Russia has managed to overcome – partially – the sanctions and its economy is estimated to fall by (only) 11%. Due to the lack of strong sanctions on the energy sector, its economy will still register gains over last year in terms of oil and gas. It is in the long term that the West can most condition Russia's negotiating position, hence the insistence that Ukraine define a strong and consensual position with its allies in order to establish clear objectives for future peace negotiations. Zakaria argues that Ukrainian claims must be realistic and focused on securing the existence of an independent and sovereign state, with control over most pre-invasion territories and security commitments from the West. Otherwise, a war that benefits no one and may have an increasingly negative impact, not only for Ukrainians and Russians, but for the whole world, will drag on.

In global affairs, Gustavo Petro's victory in Colombia's presidential elections, where for the first time a left-wing candidate has won, stands out. Santiago Castro-Gómez stresses in magazine *Contexto* that the changes taking place in Chile and Colombia do not signify the rebirth of the revolutionary left of the 20th century, but rather the emergence of a left that wants to harmonise society and the economy with the rule of law. In this sense, Gustavo Petro's victory is unprecedented because he represents the voices of sectors that have traditionally been excluded from decision-making bodies, although in the past there had been leaders with a left-wing ideological bent, such as Alfonso López Pumarejo. But the new president is the first to represent sectors that have traditionally shown opposition to the Colombian political and economic establishment. It is also noteworthy that the losing candidate Rodolfo Hernández immediately recognised the results and offered his collaboration to Petro. With these gestures of democratic maturity, the country is spared the nightmare of endless vote countings, suspicions of fraud and the risk of mass protests in the streets. Petro's undisputed and unchallenged victory strengthens democracy, because it puts to rest the idea of more radical sectors that the political exclusion that for years justified political violence and fed the imagination of Colombians who joined the guerrilla (including Petro himself) continues. In his victory speech, Petro defined the three main lines of his government: peace, social justice and environmental justice, with a strong emphasis on the issue of climate change, the umbrella under which he wants to promote the transformations of the economic model he promised. He also made it clear that his ambition will not be limited to Colombia, but that under the environmental umbrella he will try to

project himself as a Latin American leader.

On the African continent, there are concerns about rising religious tensions that threaten to destabilise two key countries, Nigeria and Ethiopia, and lead to humanitarian catastrophes, according to two articles by Louis-Marie Bonneau in magazine *Conflicts* and Andrew DeCort in *Foreign Policy*. Nigeria is experiencing an upsurge in ethnic and religious attacks, especially in the north of the country. Throughout 2021, the NGO *Open Doors* counted 4650 murders of Christians, while the International Society for Civil Liberties and the Rule of Law (*Intersociety*) reported 3000 attacks on Christian schools. The situation of Christians in Nigeria seems to have deteriorated in recent years and the violence, initially localised in the north, is tending to spread to the south as well. Nigeria has 212 million inhabitants, 49.3% of whom are Christians and 48.8% Muslims and it is a country marked by violent conflicts that, according to the UN, have already caused the deaths of 27,000 civilians over the last ten years. The explosion of population growth, which according to the United Nations is expected to reach 400 million by 2050, is breaking down the old balances between farming and pastoralist communities, aggravating existing tensions in a country marked by great poverty where the majority live on about two dollars a day. Indeed, the ethnic map overlaps with the religious map with a predominantly Muslim north and Christian south. Thus, Nigerians in the north can be thought of as seeing Christians as a demographic and economic threat. In the south, Christians enjoy freedom of worship, while in the north, where Sharia law is applied, they suffer persecution and are considered second-class citizens. The Islamisation of Nigerian territory through the adoption of Sharia law in 12 northern states does not help the situation and contributes to this increase in violence.

In the case of Ethiopia, an ancient Christian imperialism is re-emerging under Prime Minister Abiy Ahmed who has a vision of unifying Ethiopia and restoring its divine glory. His core belief is that Ethiopia is a Christian nation created and destined by God for greatness under Christian leadership. Today, this conception of history is fuelling conflict and silencing critical voices calling for an end to war, genuine dialogue and an inclusive Ethiopia where citizens of different faiths can live together. In this sense, understanding Ethiopia's religious history is crucial to understanding the complexity of today's conflicts and prospects for peace. Analyses of Ethiopia often marginalise or ignore religion, when in fact 98% of Ethiopians say that religion is "very important" in their lives. The latest census indicates that 43.5% of Ethiopians identify themselves as Orthodox Christians, 33.9% as Muslims and 18.6% as Protestants. This being the case, ignoring the religious fact in Ethiopia makes it impossible to understand one of the most powerful sources of motivation and manipulation in Ethiopian society. Achieving peace will therefore require great moral courage and requires denouncing all forms of religious domination, disassociating oneself from the privileges and power of rulers, and rejecting allegiance to Abiy and other rulers who build their power on religious arrogance, conflict and violence.

Continuing with Africa, Selma Mihoubi warns in magazine *Conflicts* that the gradual withdrawal of French forces from Mali has the effect of greatly diminishing Western influence in Africa. This decline leaves more space for the Russians and Chinese who have been trying to establish themselves on the continent for a decade. This influence, at least in

the case of China, is not only economic and military, but also media-related. It is a phenomenon that is not very apparent, but which nevertheless explains the growth of anti-French sentiment throughout the region. Thus, over the past decade or so, China has increased its media presence in West Africa through China Radio International, China Global Television Network and Xinhua, the official news agency, which broadcasts in French. From the outset, China has sought to institutionalise its media presence by signing agreements with various states in the region, such as Senegal and Niger. These pacts involve the organisation of Sino-African media forums to promote China's vision of journalism in West Africa. Beijing also organises training days for journalists in the region, with the aim of raising awareness of China and Chinese media. Apart from the institutional aspect, China has also built infrastructure for its media, such as FM repeaters in various cities in the region that allow China Radio International to broadcast its signal. In 2015, a building was inaugurated in Dakar to house the headquarters of Chinese media in West Africa, showing Beijing's interest in the region. These media allow China to communicate with West African populations, to convey its view of international news and to try to compete with other international media. However, the media are not the only means of this strategy: China has a different conception of soft power than Europe, as it includes economic power. Thus, for Beijing, building infrastructure to assist the development of its West African partners is also understood as soft power.

A Chinese expansion that also extends to the South China Sea as noted by Katie Stallard in *The New Statesman*. Military naval and air surveillance missions are a constant occurrence and clashes between the surveillance missions of other countries – usually US allies – are becoming recurrent. On 26 May, an Australian aircraft on a routine surveillance flight over the area was intercepted by a Chinese fighter jet. The dispute arose when the Chinese jet approached and before leaving the airspace released a special smoke blast in front of the Australian aircraft. The materials dropped by the Chinese fighter contain metals and aluminium, which are used by these aircraft as defensive measures to avoid radar and to flee. According to the Australian government, this was considered an act of aggression, which endangered the Australian crew, who had to return to base because these materials penetrate the engines and can damage them. For their part, Chinese authorities accuse Australia of violating Chinese sovereignty by flying over the Paracel Islands, whose sovereignty Beijing disputes with Vietnam. The South China Sea is of great importance in terms of trade and energy reserves. The conflict arises from multiple claims, especially China's, which claims sovereignty over 90 percent of the area. In recent years, Beijing has been militarising the region, both on natural and newly created artificial islands. Meanwhile, countries allied with the United States use naval and air freedom of navigation to carry out monitoring missions to secure international rights of passage in the region and to respond to Beijing's claims. In recent years, the Chinese military has been pursuing technological modernisation and the tone it is adopting in these confrontations is far from conciliatory, which is worsening the relationship with the US and its allies. The background warns that, should a major accident occur, the conflict could escalate very quickly. Especially in a context where the control of Taiwan by China or the United States would play a fundamental geopolitical role in a hypothetical war between the two powers. Indeed, beyond China's claims of unification, Taiwan has an extremely important military value, as it is the gateway to the Indo-Pacific, where Japan, the Philippines and South Korea are the

main US allies. China's control of the island would allow it to control US military operations in the Sea of the Philippines and could block a vital supply route between Washington and its East Pacific allies.

We cannot conclude this section on global issues without referring to the US Supreme Court's decision to overturn the landmark 1973 *Roe v. Wade* ruling that recognised the constitutional right to abortion and legalised it nationwide. With this decision, the Supreme Court justices open the door for each state to decide whether to allow or prohibit women to have abortions, ignoring the fact that constitutional rights - inherent in the Constitution, even if they are not explicit - are meaningless unless they are enforced nationwide. It is now expected that half of the fifty states that make up the United States will consider taking some form of restriction immediately. Thus, Missouri, Kentucky, Louisiana and South Dakota have already banned abortion immediately, while Idaho, Tennessee and Texas have also passed abortion bans, although, in this case, the ban will not take effect for thirty days. But as warned by Nina Brooks in *Foreign Affairs*, the effect of this decision will not only be felt in the United States, but will also have a strong impact on third countries, especially where funding for abortion is provided through American aid.. Or as Diana Cariboni points out in *Open Democracy*, US anti-abortion charity Heartbeat International is using the war in Ukraine to raise funds for crisis pregnancy centres for Ukrainian refugees by using its centres in Ukraine, Poland, Hungary and Romania to access vulnerable people and persuade them to continue with unwanted pregnancies.

On a European level, but still in relation to the war on its eastern borders, the European Council has granted candidate country status to Ukraine and Moldova. Ruth Ferrero stresses in *El Periódico* the speed with which these statuses have been granted as opposed to the long wait for the countries of the Western Balkans, all of which are an intrinsic part of the enlargement policy of the 1999 Thessaloniki Summit. The different yardsticks by which decisions have been taken in the field of enlargement policy, and especially what the real objectives of this policy, which has been stagnating for far too long, are, seem clear. The original idea of this strand of European foreign policy was based on the assumption that the creation of expectations of accession by the countries that would be part of this framework would accelerate the processes of Europeanisation and thus democratisation. The 1993 Copenhagen criteria set out the preconditions to be met by states wishing to join the EU. These were essentially three: to be a democracy and respect the rule of law, to be a market economy, and to incorporate the *acquis communautaire* into their respective legislation in order to converge with the other partners. Even so, if one thing has been demonstrated in the years since the 2004 and 2007 enlargements, it is that this policy has not achieved the objectives it set out to achieve. Just look at the state of the rule of law in Poland and Hungary, or the chaos of corruption in Bulgaria. In the case of the current candidates, there has not been much progress in the democratisation of these countries either, where what are known as "stabilocracies", political regimes with autocratic biases that give stability to the region, have been installed with the consent of Brussels. The emergency acceptance of Ukraine's candidacy is an important political gesture in that Kyiv could have much to gain in terms of momentum, morale and money, and the EU has much to lose if Ukrainian expectations are not matched by concrete progress. This credibility is already badly shaken in the Western Balkans, which sees this gesture as a clear

comparative aggravation. From this stems the second risk facing the EU, as it must find a way out for these countries, which have been waiting for decades for a truly credible signal from Brussels, otherwise we could be facing turbulence in the region as well. Ultimately, without candidate status for Bosnia, visa liberalisation for Kosovo, and the opening of accession negotiations for Albania and North Macedonia, the EU will not have sufficient legitimacy to offer credibility in its gesture towards Ukraine and Moldova.

On the other hand, Luuk van Middelaar and Hans Kribbe question in *The Economist* this is the right moment for Ukraine to join the EU. They argue that a new security alliance would instead forge closer ties between the countries of Europe. They argue that EU membership makes no sense without NATO membership, which even President Zelensky accepts is unattainable today. Security is the most important thing, and the EU cannot offer it to Russia. EU member states are obliged to help each other in case of armed aggression “with all the means at their disposal”, but this form of solidarity, designed with terrorism or cyber warfare in mind, is not capable of deterring a nuclear power. This is why Poland and other former Warsaw Pact members joined NATO before joining the EU. For the same reason Finland and Sweden now seek NATO Article 5 protection. If Ukraine were to join the EU without this NATO deterrent, the risk of a future war between Russia and the EU would increase significantly. There are also other elements to consider, such as the fact that the EU should first become a geopolitical force, capable of working with the US to stabilise the region. But the accession of Ukraine, as well as states such as Russia’s ally Serbia, would risk further dividing the EU. In this sense, Macron’s proposal for a pan-European political community is more realistic than some of his critics suggest, provided it is conceived in the right way. In particular, this league of European states – called E40, after the motorway linking Calais to Ukraine – should exist outside EU structures and be truly intergovernmental, a bit like the G20. What Europe does not need is another waiting room for aspiring EU members, or a revisited version of the old two-speed Europe. Instead, the E40 should offer a security guarantee to its members – not with the full force of NATO membership, but with something beyond mere declarations. It could identify threats to common interests and values and formulate joint strategies in response, for example in the areas of energy security (interconnection of power grids), border disputes and cyber-attacks. Picking up on an idea in vogue in European circles since 2018, the E40 could create a kind of European Security Council with rotating and permanent members (France, Germany, Britain, as well as possibly Poland, Italy or Spain).

The Catalan minister for Foreign Action and Open Government, Victòria Alsina points out in an op-ed published in *La Vanguardia* that the NATO summit will not be a conventional summit, since the madness and imperialist delusions of an autocrat have led to a war on European soil that has been going on for far too long. He argues that the illegal invasion of Ukraine demonstrates that the Atlantic Alliance is an irreplaceable actor in the continental security landscape, especially given the practical limitations of Europe’s so-called strategic autonomy. Peace-seeking Europeans should be clear that if Russia has not been tempted to attack Estonia or Latvia, with which it shares a border, it is largely because these countries are under NATO’s security umbrella. We are in the midst of what is known in public policy as a critical juncture. The step taken by Sweden and Finland can have a major impact on the position-setting, policy design and institutional direction of other actors and

organisations. As the Government's Minister for External Action, Alsina is convinced that this window of opportunity that is opening up should also be taken advantage of in Catalonia. In our country, by history and conviction, we are anti-militarists. Catalonia is a benchmark in the culture of peace, and we have a wide range of organisations that do a huge amount of work to raise awareness, defend and promote human rights. We are proud of this tradition and we are working, through the Government's development cooperation policies, to strengthen it. But anti-militarism should not be confused with a naïve conception of international relations and the balances of power determined by geopolitics. If the Swedes and Finns are overwhelmingly in favour of joining NATO in 2022; if Scotland's First Minister Nicola Sturgeon, who governs with the Greens, argues that NATO membership would be a fundamental pillar of the security policies of an independent Scotland, why does it bother the Catalans so much to talk about the Atlantic Alliance and its primordial role in maintaining peace in Europe? Defending Catalonia's right to become a state if that is what the Catalans want - and they have shown ample evidence of this in recent years - is an act of realism. Defending the Atlantic Alliance as a useful organisation is also an act of realism. Doing so reveals Catalonia as a reliable and responsible partner, committed to the common security of its allies. You don't have to be a state to act with a state mentality.

Another sensitive issue in Europe is Northern Ireland following the British government's decision to introduce a bill breaking with the Brexit Protocol. *The Economist* considers this to be a very negative idea because the changes that are needed require pragmatism and not intransigence. That the Protocol must be adapted is undisputed as it imposes excessive bureaucracy on imports from the continent to Northern Ireland not only increases costs for businesses and consumers, but has also fuelled opposition from the main Unionist party, the Democratic Unionist Party (DUP), which refuses to join the provincial executive until it is removed or radically changed. Although the majority of the province's Assembly members want to maintain the Protocol, Northern Ireland's political infrastructure requires nationalists and unionists to work together. The British government's decision to legislate to dismantle parts of a treaty that Boris Johnson declared to be virtually perfect is toxic to its government's reputation, self-defeating and risks causing further damage. The British government invokes "the doctrine of necessity" to justify the deletion of several sections of the Protocol. This doctrine allows states to derogate from their international obligations in situations of "grave and imminent danger" in order to protect their fundamental interests. But this is not the case: Northern Ireland's political situation is fragile and complex, but the province has survived without a devolved government for almost three of the last five years. The government could have invoked Article 16 to suspend the operation of the Protocol. Instead, it plans a unilateral abrogation of a treaty commitment on fragile legal grounds. Johnson claims he wants to renegotiate the Protocol, but negotiations need the agreement of all parties involved. Rather than give in, the EU will harden its position: it already plans to take legal action against Britain for not complying with parts of the Protocol. The bill will also face domestic opposition from moderate Conservative MPs and the House of Lords, raising doubts as to whether it can actually pass. Finally, the EU is also partly to blame. If it has shown flexibility, for example by liberalising rules on medicines, it could do so again by relaxing customs rules for imports into Northern Ireland that are not destined for the EU. But the chances of a pragmatic solution have plummeted as a result of the UK

government's unilateral decision, and for this, the London government bears full responsibility.

In the economic field, *The Economist* stresses that the COVID-19 pandemic and the war in Ukraine have forced a reformulation of the concept of global capitalism. This new system of global supply chains prioritises not efficiency, but security. It prioritises doing business with countries that can be trusted. This could lead to protectionist policies and worsening inflation, or it could lead to improved resilience. After the fall of the Berlin Wall, the main priority of globalisation was efficiency. Companies located production where costs were lowest and investors injected capital where returns were highest. Governments struck deals equally with companies that treated their workers well – or not – and with democracies or autocracies. This decision kept prices low and helped lift a billion people out of extreme poverty, while the emerging world, including China, industrialised. This very efficient globalisation also had problems, such as volatile capital flows that destabilised financial markets or an extreme dependence on autocracies, which abuse human rights and use trade as a means of coercion. One example is Russia's gas and the West's efforts to bring the West closer to Qatar. Meanwhile, Xi Jinping's China has seven times the trade impact of Russia and the world depends on a wide range of its products. In the new context created by the COVID-19 crisis and the war in Ukraine, companies are now tending towards resilience, i.e. investing in their own country. One example is that the world's top 3,000 companies have increased their weight in global GDP from 6% to 9%. Moreover, the pattern of multinational investment has reversed: 69% comes from local subsidiaries reinvesting locally rather than from parent companies sending capital abroad. However, governments must remember that resilience comes from diversification, not concentration. They should not indulge in unbridled protectionism.

For their part, George Parker and Chris Giles point out in *The Financial Times* that six years after the Brexit referendum, the UK is not getting the results it had hoped for in leaving the EU. Political and economic instability continues unabated, and just recently Johnson has had to face a confidence motion that he narrowly passed. Thus, the main topic of debate in the UK is the economic consequences of the first years of Brexit, a taboo subject for former Leave supporters. First, British exports have fallen by as much as a third and the price of imports has risen. Second, business investment has failed to return to pre-Brexit levels, while in other European countries it has. Third, the pound has lost value and has also failed to return to its previous value. And finally, inflation caused by higher import prices has not been offset by higher wages, which has a negative impact on the British population's standard of living. In the face of this poor economic performance, Johnson has tried to implement palliative measures, but they do not seem to be having the desired effect. Many pundits and politicians believe that the time has come to renegotiate agreements with Brussels, but the relationship is far from being at its best, due to the tensions created by Johnson himself over the border in Northern Ireland.

In the area of climate change and sustainability, Jamal Benonar highlights in *The New Statesman* that despite efforts to take into account the threat posed by climate change, the countries of the Permanent Security Council are opposed to considering it as a priority issue, given that the five member countries are responsible for almost half of annual

emissions. In Africa, the effects of drought, food shortages and desertification, coupled with weak governments with limited powers, and the proliferation of arms in the region, constitute a highly conflict-prone scenario where violent extremist groups can achieve their goals of destabilising states in the region. In this context, the UN should take steps to find a solution. Benonar argues that the only solution lies in preventing the growing desertification in the region. Projects such as the Great Green Wall could be a solution, but at the same time it is necessary to monitor the relationship between global warming and threats to peace in order to establish a certain stability in the most affected regions. A set of proposals that should be on the table at the COP27 meetings to be held in Sharm el-Sheikh at the end of the year.

Timothy Laing warns in *The Conversation* that reducing CO₂-emitting technology to zero-carbon technology also entails the destruction of the environmental ecosystem. An important feature of zero-emission green technology is that it uses much more varied materials than the technology it replaces. Wind turbines, for example, require iron and zinc for corrosion-proof steel and suitable motors. Electric vehicles require lithium, cobalt, nickel and manganese for their batteries, plus neodymium and other rare minerals for their motors. Some of these materials come from recycling, but lithium, for example, does not, as it is not consumed enough today to be recycled. Building green technology will result in increased mining that will inevitably damage the ecosystem. The refining of aluminium, which is essential for making solar panels, currently accounts for 2% of all greenhouse emissions. Yet by 2050 these emissions are expected to be equivalent to twice the annual emissions from aircraft. For this reason, it is necessary to switch the energy source used to refine the material from fossil fuel to hydroelectricity. On the other hand, obtaining lithium in Argentina, Bolivia and Chile involves drilling large holes in the salt flats to bring salt water to the surface. Finally, cobalt, the basic material for batteries in electric vehicles, is mainly extracted from mines in the Congo, where children work in unsafe working conditions and exploitative labour contracts. For this reason, the solution to caring for the environment is not just to decarbonise technology, but to reduce our demand for energy by increasing efficiency. Without this, it will be almost impossible to make a green transition without damaging the environment.

Finally, Oscar Williams discusses in *The New Statesman* European initiatives to regulate and ensure the development of ethical Artificial Intelligence (AI). Indeed, there is concern in Europe that the AI market is so controlled by the United States and that is why an AI Law is being developed to protect consumers and society from possible malicious AI, to encourage innovation and to create common standards for the adoption of this technology that is increasingly present in our daily lives and that is emerging as a hopeful and necessary future for multiple functions. However, legislation seems to exclude a priori AI for general purposes – where big tech companies have invested a lot of money – and there is debate about whether it should be regulated. What the legislation wants to avoid is that models are not biased at the point of operation and that the first provider can be held accountable so that there can be inter-company accountability, responsibilities and a standardised process that clarifies the roles of each contributor in the development of AI. Finally, France has proposed more regulations and that in cases of high-risk AI, they should be able to be reconfigured or withdrawn from the market if they prove ineffective. Thus, the

EU is preparing itself with this legislation for an issue of great importance that is gaining more and more ground, and also for a battle with the lobbies of the big tech corporations.

Finally, from the newspaper *Público* David Bollero writes that the *CyberPeace Institute* has just released the results of new research on the digital warfare that is taking place in parallel to the invasion of Ukraine. It is a combination of cyberthreats that weaponise data, whether to destroy, disrupt or misinform. The CyberPeace Institute warns that while such cyber-attacks against military and civilian targets are not new, the number of attacks on critical infrastructure is cause for alarm. Since the beginning of the conflict, there have already been some 226 cyber-attacks and operations in this area, an average of 9.8 attacks per week. Even before the war broke out on 24 February, cyber-attacks in Ukraine that could be closely related to the invasion have been recorded. These included denial-of-service (DDoS) attacks on two major banks on 15 and 16 February, followed by attacks on 23 February on the ministries of foreign affairs, defence and interior. As detailed in the report, beyond cyber-attacks that consist of spreading disinformation and propaganda, attacks targeting communication services and power plants violate international humanitarian law. In addition, the energy, mining and financial sectors are also being targeted, both in Ukraine and Russia, as the number of sanctions imposed increases, such as the attack with the so-called wiper malware AcidRain on Viasat's KA satellite network in Ukraine on the same day as the Russian invasion, which affected a major German energy company and resulted in the loss of remote monitoring access to more than 5,800 wind turbines.

Arnau Inés and Xavier Company, trainees at the CETC, have participated in this issue 64 of *Diari de les idees*

International politics and globalization

Maria Repnikova The Balance of Soft Power

Joseph Nye va definir el soft power a la dècada dels noranta com aquella eina que fa els altres voler allò que tu vols que vulguin. És un recurs intangible, però d'immens valor i contrari a certes opinions, segons Nye, no és complementari al hard power sinó indispensable. El soft power americà ha conduït a una predilecció de molts pels EUA que l'ha ajudat a gaudir d'una hegemonia duradora sustentada en uns ideals de Pax Americana. Tanmateix, en l'última dècada, la Xina ha abraçat la idea del soft power i ha començat a exercir-la a través d'un augment en la despesa diplomàtica centrada en l'expansió internacional dels mitjans audiovisuals públics, l'obertura de centres culturals i lingüístics i el finançament de nombroses beques de reclutament d'estrangers per a les universitats xineses. Així doncs, pot veure's una clara diferència en com es cospa des de cada superpotència el soft power i també es pot apreciar on ha triomfat més cadascuna. Els EUA el tracten des d'un punt de vista més ideològic i ho postulen com una manera d'exportar el liberalisme i els valors democràtics, mentre que la Xina ho entén de manera més pragmàtica i ho relaciona com un factor més del seu expansionisme econòmic. Els EUA han

trionfat sobretot als països Occidentals, mentre que la Xina ha aconseguit entrar en els països del Sud Global sent vista com a finançadora de projectes i creadora d'oportunitats per als ciutadans, gairebé com un inversor estranger. Els dos models tenen les seves contradiccions i limitacions, ja que mentre els EUA projecta una imatge de democràcia plena i respecte de drets, conviu amb contradiccions internes de discriminació vers col·lectius minoritaris i fortes desigualtats, fet que pot causar crítiques d'hipocresia. Per la seva banda, l'aproximament xinès es basa en oferir productes, el que pot reduir-se en un mer joc de transaccions, alhora corre el risc de que si el creixement econòmic segueix atenuant-se, pot no suportar aquesta despesa. No obstant això, malgrat que la Xina i els EUA ho visualitzin com una competició, els estats que noten l'impacte del soft power, reben la influència dels dos països com a positiva i es centren en què se'ls ofereix, tot beneficiant-se, per una banda, de l'impacte cultural i ideològic de drets dels EUA i per altra banda, del creixement i oportunitats econòmiques que ofereix la Xina.

Selma Mihoubi Pékin et les médias africains : le soft power chinois en marche

Amb la retirada gradual de les forces franceses de Mali, la influència occidental a Àfrica continua disminuint. Aquesta davallada deixa més espai als russos i xinesos que porten una dècada intentant establir-se al continent. Aquesta influència, almenys en el cas xinès, no només és econòmica i militar, sinó també mediàtica. Es tracta d'un fenomen no gaire aparent, però que explica tanmateix el creixement del sentiment antifrancès a tota la regió. Així, des de fa uns deu anys, la Xina ha incrementat la presència de mitjans a l'Àfrica occidental a través de Ràdio Xina Internacional, China Global Television Network i Xinhua, l'agència de notícies oficial que emeten en francès. Inicialment, la Xina volia institucionalitzar la seva presència mediàtica, mitjançant la signatura d'acords amb diversos estats de la regió, com el Senegal i el Níger. Aquests acords impliquen l'organització de fòrums sobre mitjans de comunicació sinoafricans, destinats a promoure la visió xinesa del periodisme a l'Àfrica Occidental. Beijing també organitza jornades de formació en aquest context per a periodistes de la regió, amb l'objectiu de donar-los a conèixer la Xina i els mitjans xinesos. A més de l'aspecte institucional, la Xina ha construït infraestructures per als seus mitjans, com ara relés FM a diverses ciutats de la regió que permeten l'emissió del senyal de Ràdio Xina Internacional. L'any 2015 es va inaugurar un edifici a Dakar per allotjar la seu dels mitjans xinesos a l'Àfrica occidental, mostrant així l'interès de Pequín per aquesta regió. Aquests mitjans permeten a la Xina comunicar-se amb el públic d'Àfrica Occidental, transmetre la seva visió de les notícies internacionals i intentar competir amb altres mitjans internacionals. Tanmateix, els mitjans de comunicació no són l'únic mitjà d'aquesta estratègia: la Xina té una concepció del *soft power* diferent de l'europea, ja que inclou el poder econòmic. Per tant, per a Pequín, la construcció d'infraestructures per ajudar al desenvolupament dels seus socis de l'Àfrica Occidental també s'entén com a *soft power*.

Brendan Rittenhouse Green & Caitlin Talmadge The Consequences of Conquest. Why Indo-Pacific Power Hinges on Taiwan

El control de Taiwan per part de la Xina o dels Estats Units jugarà un paper geopolític fonamental en una possible guerra entre les dues potències. Taiwan té un valor militar importantíssim, ja que és la porta d'accés a l'Indo-Pacífic, on hi ha Japó, les Filipines i Corea del Sud, aliats nord-americans. El control de l'illa per part del gegant asiàtic permetria controlar les operacions militars dels Estats Units al mar de les Filipines i podria arribar a bloquejar una via de subministrament vital entre Washington i els seus aliats de l'est del Pacífic. La Xina podria nodrir-se del material armamentista i dels semiconductors taiwanesos per tal de millorar la seva intel·ligència militar i augmentar el seu poder davant d'un possible atac a les illes veïnes o, fins i tot, una guerra a gran escala contra els Estats Units. A més a més, el gegant asiàtic podria situar hidròfons - micròfons per a escoltar submarins o transport marítim camuflat - prop de les costes de Taiwan per saber en tot moment on es troben les tropes nord-americanes i dur a terme una ofensiva militar. Actualment, si la Xina llancés un míssil balístic als Estats Units, amb sort arribaria a les costes de l'est d'Alaska. No obstant això, amb Taiwan sota el seu poder, un llançament de míssil balístic nuclear podria xocar contra grans objectius nord-americans. El poder d'amenaça i de coacció de la Xina augmentaria dràsticament amb el control de l'illa. Els Estats Units s'enfronta a un risc molt gran prengui la decisió que prengui respecte a Taiwan. Si manté la seva política exterior d'aliatges amb el Japó, les Filipines i Corea del Sud, però no actua respecte a Taiwan, corre el risc que caigui en mans xineses. Si, en canvi, pretén controlar l'illa, Xina ho podria veure com a una amenaça cap als seus interessos i iniciar una guerra que afectaria primer als aliats estatunidencs. Sigui quin sigui el camí que prengui Washington, el valor militar de Taiwan representarà algun perill o altre.

Katie Stallard Dangerous skies over the South China Sea

La presència xinesa al Mar de la Xina Meridional cada vegada va més en augment. Les missions militars de vigilància navals i aèries són un constant i les topades amb missions de control d'altres països - generalment aliats dels Estats Units - comencen a ser recurrents. El passat 26 de maig, una aeronau australiana en un vol de vigilància rutinari sobre la zona va ser interceptada per un caça xinès. La disputa va arribar quan el jet xinès va aproximar-se i abans d'abandonar l'espai aeri va deixar anar una ràfega de fum especial enfront de l'avió australià. Els materials que va deixar anar el caça xinès contenen metalls i aluminis que empren aquestes aeronaus com a mesures defensives per evitar radars i poder escapar-se. Segons el govern australià, això va ser un acte d'agressió, que va posar en perill la tripulació australiana, la qual va haver de retornar a la base degut a que aquests materials entren dins els motors i poden danyar-lo. Segons les autoritats xineses, no van fer res malament i acusen a Austràlia de violar la sobirania xinesa per volar sobre les illes Paracel, les quals Pequín reivindica. El Mar de la Xina Meridional té una importància cabdal a nivell comercial i de reserves energètiques. El conflicte sorgeix degut a les múltiples

reivindicacions i en especial, la de la Xina, que en reclama la sobirania d'un 90%. Durant aquests anys ha anat militaritzant la regió, ja sigui en illes existents com d'artificials. Mentrestant, els països aliats dels EUA s'atenen a la llibertat de navegació tant naval com aèria per duu a terme missions de control per assegurar els drets internacionals de pas a la regió i donar una resposta a les reivindicacions de Pequín. Tanmateix, la topada amb els australians va ser la segona de la setmana ja que prèviament, pilots xinesos gairebé havien xocat amb una flota d'aeronaus canadenques al nord del Pacífic. En els darrers anys l'exèrcit xinès ha estat apostant per una modernització tecnològica i el to que està adoptant en aquests enfrontaments dista de ser conciliador, el que està empitjorant la relació amb els EUA i els seus aliats. Els antecedents adverteixen que si es produís un accident de més magnituds, la resolució podria costar que fos pacífica.

Eric Brewer Iran on the Nuclear Brink

Les passes d'Iran per aconseguir armes nuclears semblen haver-se escurçat en el darrer mes, ja que el país compta amb suficient urani enriquit per a una bomba nuclear. Per a poder utilitzar l'urani en armes nuclears el material ha d'estar enriquit en un 90%, una fase que Iran podria aconseguir en qüestió de setmanes. L'avenç que Teheran ha fet en el programa nuclear és conseqüència de la retirada americana al 2019 de l'Acord Nuclear d'Iran del 2015, que va produir que Iran deixés enrere les restriccions i fes avenços en la qüestió nuclear. La intenció de Biden es tornar a l'acord, però a mesura que passen els dies, els beneficis per a tots dos països es redueixen i cal agafar nous camins per arribar a una solució a l'amenaça que constitueix un nou país amb capacitat nuclear. Brewer suggereix un escenari amb tres rellotges que condicionen la solució: el primer, compta el temps que tardarà Iran en aconseguir el material necessari per la bomba. El segon, el temps per a que inspectors detectin les activitats. I el tercer, la resposta de la comunitat internacional. La problemàtica gira entorn a que per primer cop, el primer rellotge va més de pressa. El que ha de calibrar els EUA i els seus aliats és allò que poden controlar: la detecció i la resposta, que pot virar des d'una intervenció militar i més presència a la regió a mantenir-se distant i arriscar-se a una proliferació nuclear no només d'Iran. Per tant, Brewer proposa que els passos a seguir han d'anar encaminats a que l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica (AIEA) faci més visites a Iran, monitoritzi els seus passos i exigeixi els nivells de control que hi havia amb el pacte de 2015. Mentre que per altra banda, la resta de països recopilin informació sobre les actuacions de Teheran. Pel que fa a la resposta, habilitar els canals necessaris diplomàtics i militars - per si es donés la situació - per incrementar la velocitat de reacció. Alhora, obrir línies de conversa amb Iran, ja que al cap i a la fi, l'objectiu no és bombardejar Iran, sinó prevenir un Iran amb capacitat armamentista nuclear.

Louis-Marie Bonneau Nigèria: les causes de la dégradation de la situation des chrétiens

Nigèria està experimentant un repunt dels atacs ètnics i religiosos, especialment al nord del país. Al llarg del 2021 l'ONG Open Doors va comptabilitzar 4.650 cristians assassinats a

Nigèria durant l'any 2021, mentre que la Societat Internacional per a les Llibertats Civils i l'Estat de Dret (*Intersociety*) va comptabilitzar atacs contra 3.000 escoles cristianes. Sembla que la situació dels cristians a Nigèria s'ha deteriorat en els últims anys i que la violència localitzada inicialment al nord tendeix a estendre's també al sud. Segons l'autora, motius etnoreligiosos i l'aparent manca de reacció de les autoritats locals poden explicar aquests esdeveniments alarmants. Nigèria té 212 milions d'habitants dels quals el 46% són cristians i és un país marcat per conflictes violents que, segons l'ONU, ja han causat la mort de 27.000 civils durant els darrers deu anys. Les raons etnoreligioses, en part a l'origen d'aquesta situació, estan vinculades a l'ocupació del territori. Dues zones amb climes molt diferents divideixen el territori nigerià. El nord té un clima tropical sec, amb només una estació de pluges i temperatures elevades. Aquest tipus de clima és propici per a la cria de bestiar. El sud té un clima equatorial, caracteritzat per fortes pluges i calor intens durant tot l'any. Això afavoreix la creació de boscos i manglars al delta del Níger i a les zones litorals. Aquestes diferències climàtiques indueixen lògiques demogràfiques diferents entre el sud i el nord. Els pastors constitueixen grups d'individus reduïts i nòmades quan, per contra, l'agricultura requereix més mà d'obra i indueix una demografia més gran i sedentària. Això va ajudar a crear dos conjunts tribals principals amb relacions sovint conflictives. L'explosió del creixement demogràfic a Nigèria, que segons les Nacions Unides hauria d'arribar als 400 milions d'habitants l'any 2050, està trencant els antics equilibris i agreujant les tensions existents en un país marcat per una gran pobresa on la majoria dels nigerians viu amb uns 2 dòlars al dia. Així doncs, les tensions religioses són una "superinfecció" d'una situació de tensió preexistent. De fet, el mapa tribal se solapa amb el mapa religiós amb un nord predominantment musulmà i un sud cristià. Així, es pot pensar que els nigerians del nord veuen en els cristians una amenaça demogràfica i econòmica. Al sud, els cristians gaudeixen de llibertat de culte, mentre que al nord, on s'aplica la Sharia, pateixen persecució i són considerats ciutadans de segona. La islamització del territori nigerià mitjançant l'adopció de la Sharia en 12 estats del nord no ajuda a la situació i afavoreix aquest augment de la violència. Davant d'aquesta violència creixent, l'autora afirma que el govern, i més en particular el seu president, Muhammadu Buhari, minimitza els actes de persecució. Per a ell, no es tracta d'una persecució de cristians a Nigèria, sinó més aviat de conflictes entre pastors i pagesos més que no pas d'un conflicte motivat per actes religiosos.

Andrew DeCort Christian Nationalism Is Tearing Ethiopia Apart

L'article analitza com el renaixement religiós arrelat a la història del país ha coincidit amb la guerra civil i l'expansió de la retòrica genocida, posant en perill una nació diversa i multireligiosa. En efecte, un antic imperialisme cristià està ressorgint avui a Etiòpia sota el primer ministre Abiy Ahmed amb la visió d'unificar Etiòpia i restaurar la seva glòria divina. La seva creença principal és que Etiòpia és una nació cristiana creada i destinada per Déu a la grandesa sota el lideratge cristià. Avui aquesta concepció de la història està sobrealimentant l'enemistat i silenciant les veus crítiques que demanen la fi de la guerra, un diàleg autèntic i una Etiòpia inclusiva on persones de diferents credos puguin conviure. En aquest sentit, entendre la història religiosa d'Etiòpia és crucial per copsar la complexitat dels conflictes i les perspectives de pau actuals. Les anàlisis sobre Etiòpia sovint marginen

o ignoren la religió, quan de fet el 98% dels etiòps afirmen que la religió és “molt important” a la seva vida. L'últim cens indica que el 43,5% dels etiòps s'identifiquen com a cristians ortodoxos, el 33,9% com a musulmans i el 18,6% com a protestants. Així doncs, ignorar el fet religiós a Etiòpia, no permet entendre una de les fonts de motivació i manipulació més poderoses de la societat etiòp. Aconseguir la pau requereix un gran coratge moral i exigeix la denúncia de totes les formes de dominació religiosa, la desvinculació dels privilegis i el poder dels governants, i el rebuig a la lleialtat a Abiy i altres governants que construeixen el seu poder sobre l'arrogància religiosa, els conflictes i la violència.

Nazanín Armanian Los "otros" motivos de Erdogan para oponerse a la ampliación de la OTAN e invadir Siria

L'autora analitza l'estratègia d'Erdogan en els dos escenaris sobre els quals intenta influir de manera simultània: a Síria, declarant la guerra contra els seus ciutadans i el seu govern (i, per tant, Rússia i Iran) i a Europa on posa condicions a l'ampliació nòrdica de l'OTAN. Des que les enquestes el donen com a perdedor a les eleccions presidencials del 2023 no és que hagi embogit sinó que Armanian afirma que utilitza el recurs del *Madman* que es va fer famós quan Richard Nixon, amb la intenció d'espantar Ho Chi Minh, va començar a insinuar que si els vietnamites no signaven la pau, ell, un home imprevisible, descontrolat i perillós, premeria el botó nuclear sense importar-li les conseqüències. Per renovar un nou mandat, Erdogan necessita, desesperadament, una victòria militar a Síria (que no arriba) i una altra de policial contra els kurds a Europa (que sí que arriba) per continuar presentant-se com a “Erdogan, l'Imbatible”. Amb les seves noves operacions militars al nord de Síria, pretén desfer-se dels refugiats sirians; instal·lar els refugiats àrabs sirians al nord de Síria, que avui és de majoria kurda, per canviar-ne la composició ètnica; prendre el control sobre una regió rica en gas i en blat; mantenir el control sobre Síria, ara que els països àrabs tornen a admetre Bashar al-Assad a la família; destruir les Unitats de Defensa del Poble, branca siriana del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK); estendre una cortina de fum de fervor nacionalista sobre la greu situació econòmica del país; i millorar les seves relacions amb Israel, amb el qual comparteix el mateix objectiu pel que fa a Síria. En darrer terme, Erdogan farà l'inimaginable per mantenir-se al poder i considera que esclafar els kurds dóna vots, ignorant que per a l'electorat turc actualment la principal preocupació és la situació econòmica, i no l'ampliació nòrdica de l'OTAN o la situació a Síria.

Santiago Castro-Gómez El momento de la izquierda colombiana

L'autor argumenta que els canvis que s'estan produint a Xile i Colòmbia no són el renaixement de l'esquerra revolucionària del segle XX, sinó l'emergència d'una esquerra republicana que busca posar la societat i l'economia en acord amb l'estat de dret. En aquest sentit la victòria de Gustavo Petro és inèdita perquè representa veus de sectors que han estat tradicionalment exclosos de les instàncies de decisió. I tot i que en el passat hi havia hagut mandataris amb una inclinació ideològica d'esquerra, com Alfonso López Pumarejo, Petro és el primer que arriba representant els sectors que tradicionalment han

fet oposició a l'*establishment* polític i econòmic colombià. També destaca que el candidat perdedor Rodolfo Hernández va reconèixer els resultats molt aviat i va oferir la seva col·laboració a Petro. Amb aquests gestos democràtics, el país s'estalvia el malson dels escrutinis inacabables i també el risc de protestes massives als carrers. El triomf indiscutible i indiscutit de Petro enforteix la democràcia, perquè deixa sense recorregut la idea de que segueix l'exclusió política que va justificar durant anys la violència política i va alimentar l'imaginari dels colombians que van entrar a militar a la guerrilla (incloent-hi el mateix Petro). En el seu discurs de la victòria, Petro va definir les tres línies principals del seu govern: la pau, la justícia social i la justícia ambiental, amb un gran èmfasi en el tema del canvi climàtic, el para-sol sota el qual acabarà impulsant les transformacions del model econòmic que va prometre. També va deixar clar que la seva ambició no es limitarà a Colòmbia, sinó que sota el paraigua ambiental intentarà projectar-se com un líder llatinoamericà.

Andrew Gray What does EU candidate status actually mean for Ukraine?

El passat 17 de juny, la Comissió Europea (CE) va donar el vistiplau perquè els països membres de la Unió Europea atorguin a Ucraïna i Moldàvia l'estatus de candidat a l'Eurogrup, el primer pas per ratificar la seva adhesió a la UE. Tanmateix, el fet d'obtenir l'estatus de candidat no garanteix una adhesió a curt-llarg termini a l'aliança. Els caps d'Estat dels 27 països membres de la Unió Europea han de donar el seu beneplàcit abans de fer ferma la sol·licitud d'adhesió. A més, en aquest cas, Ucraïna i Moldàvia han de complir amb una sèrie de normes democràtiques i emprendre reformes per fer complir amb aquestes lleis, regulacions i estàndards del grup en una gamma molt àmplia d'àmbits, com l'economia o l'estat de dret. Per posar alguns exemples, Turquia, Montenegro, Sèrbia i Macedònia del Nord van assolir l'estatus de candidats a la UE el 1999, el 2012, el 2014 i el 2005, respectivament. Tot i això, cap d'aquests països són membres encara del grup. La candidatura de Turquia s'ha anat a poc a poc estancant a mesura que el president Erdogan s'ha tornat més autocràtic i s'ha allunyat d'Occident. Montenegro i Sèrbia encara estan lluny d'adherir-se. Finalment, Macedònia del Nord encara no ha començat les negociacions amb la Unió Europea a causa de la disputa entre el país i Bulgària, estat membre des de 2007. El fet que els 27 caps d'Estat hagin d'acceptar o denegar l'adhesió d'un nou país al grup, endarrereix molt el procés de negociació i, a més, molts estats com Països Baixos, Dinamarca i França consideren que la Unió Europea no hauria d'incloure a més països fins que es revisin les negociacions amb els actuals membres i es mostren escèptics amb el compliment dels estàndards per part d'alguns països candidats a l'adhesió. Per altra banda, altres països com Alemanya, Itàlia i l'Europa Central argumenten que l'ampliació d'aliances és necessària i que és un incentiu molt gran per democratitzar Europa i disminuir la influència de potències rivals com la russa. L'Eurogrup mai ha concedit l'adhesió com a membre a un país en plena guerra i molts funcionaris opinen que primer s'hauria d'esperar que es restableixi la pau al país. No obstant això, Ucraïna fa anys que adopta els estàndards i lleis de la Unió Europea. Per altra banda, Moldàvia, té més feina a fer pel que fa a complir amb les normatives de l'aliança i a més ha de fer front a la regió de Transnístria, controlada per separatistes russos. Per ara, sembla impossible predir el temps que trigaran aquests

estats a convertir-se en membres.

Andrew E. Kramer Internal challenges like corruption pose challenges in Ukraine's bid to join the EU

Bona part de la població ucraïnesa i dels governants porta anys reclamant l'adhesió a la UE, tot i això, Ucraïna s'ha encallat en les reformes necessàries per assolir les condicions que requereix Brussel·les. Malgrat que la simpatia entre ucraïnesos i UE sembli mútua, els requisits per entrar al club europeu no s'han reduït. El principal problema en el país és la corrupció i sobretot allunyar el rol dels oligarques de la política, que s'hi immisceixen per benefici propi i dificulten el funcionament democràtic de les institucions. La UE ha condicionat la candidatura d'Ucraïna a costa de 7 grans reformes del sistema ucraïnès de govern i justícia entre les quals figuren garantir la independència judicial, atacar la corrupció a gran escala, limitar la influència dels oligarques i protegir minories. La guerra ha tingut repercussions cap als dos costats pel que fa a les reformes. Per una banda, el rol dels oligarques s'ha vist reduït, ja que molts han abandonat el país i l'economia es sostindrà més amb inversió estrangera. I alhora, el país i tots els sectors s'han centrat en defensar l'estat i no interessos privats. Per altra banda, la guerra ha posat amenaces de control i censura de l'oposició i - no oblidar - la realitat d'una possible invasió russa amb el que comporta de destrucció de l'economia i vides.

Luuk van Middelaar & Hans Kribbe Allowing Ukraine into the EU is not the right move for now

Els autors consideren que en aquests moments incorporar Ucraïna a la UE no és una bona idea i que en canvi, una nova aliança de seguretat permetria forjar vincles més estrets entre els països d'Europa. Consideren que no té sentit si abans no aconseguim l'adhesió a l'OTAN, la cosa que fins i tot el president Zelensky accepta que avui dia és inassolible. La seguretat és el més important, i la UE no pot oferir-la contra Rússia. Els governs membres de la UE tenen l'obligació d'ajudar-se mútuament en cas d'agressió armada "amb tots els mitjans al seu abast", però aquesta forma de solidaritat, dissenyada tenint en compte el terrorisme o la guerra cibernètica, no dissuadeix una potència nuclear. És per això que Polònia i altres antics membres del Pacte de Varsòvia van entrar a l'OTAN abans d'unir-se a la UE. També és per això que Finlàndia i Suècia cerquen ara protecció de l'article 5 de l'OTAN, la seva clàusula de defensa mútua. Si Ucraïna s'unís a la UE sense aquest element dissuasiu de l'OTAN, el risc d'una futura guerra entre Rússia i la UE en conjunt augmentaria de manera significativa. També hi ha altres elements a tenir en compte, com el fet que la UE primer s'hauria de convertir-se en una força geopolítica, capaç de treballar amb els EUA per estabilitzar la regió. Però l'adhesió d'Ucraïna, així com d'estats com la Sèrbia, amiga de Rússia, comportaria el risc de deixar la UE encara més dividida del que està avui. En aquest sentit, argumenten que l'experiència d'Hongria, que s'ha inclinat cap a l'autoritarisme durant l'última dècada i recentment ha diluït les sancions de la UE a Rússia, proporciona un exemple del que podria succeir. En aquest sentit, argumenten que la proposta de Macron de crear una comunitat política paneuropea és més realista del que

suggereixen alguns dels seus crítics, sempre que es concebi de la manera correcta. Sobretot, aquesta lliga d'estats europeus —anomenada E40, d'acord amb l'autopista que uneix Calais amb Ucraïna— hauria d'existir fora de les estructures de la UE i ser intergovernamental, una mica com el G20. El que Europa no necessita és una altra sala d'espera per als aspirants a membres de la UE, o una versió revisitada de l'antiga Europa de dues velocitats. Tampoc s'ha d'imaginar com un concert d'estats amb un cercle exterior que orbita al voltant d'un nucli de Brussel·les, tal com és probable que ho concebi la Comissió Europea. En canvi, l'E40 hauria d'oferir una garantia de seguretat als seus membres; no amb tota la força de la pertinença a l'OTAN, sinó amb alguna cosa que vagi més enllà de les simples declaracions. Podria identificar amenaces als interessos i valors comuns i formular estratègies conjuntes com a resposta, per exemple en l'àmbit de la seguretat energètica (interconnexió de xarxes elèctriques), disputes frontereres i ciberatacs. Recollint una idea que circula en els cercles europeus des del 2018, l'E40 podria crear una mena de Consell de Seguretat Europeu amb membres rotatius i permanents (França, Alemanya, Gran Bretanya, així com possiblement Polònia, Itàlia o Espanya). L'E40 no seria una panacea, però proporcionaria un camí més immediat i menys cínic per a Ucraïna que les incertes promeses d'adhesió. Sobretot, donaria als ucraïnesos el senyal polític que, com a ciutadans d'un estat independent i sobirà, pertanyen al món europeu, a la seva civilització, valors i aspiracions cíviques. Potser no és exactament el missatge que el president Zelensky vol sentir però té la virtut de ser honest i veraç.

Paul Maddrell Why Putin's policy towards Ukraine has strong parallels to Stalin's post WWII plan for Germany

Quatre mesos després de la invasió d'Ucraïna és força probable que la guerra s'allargui i que els estats occidentals hauran de proporcionar una assistència a una escala sense precedents, semblant al Pla Marshall després de la Segona Guerra Mundial. Putin segueix una política brutal per sotmetre Ucraïna amb l'objectiu de dominar el país i afeblir-lo des dels nous territoris conquerits a l'est i el sud. L'autor considera que existeix un paral·lel històric de la història soviètica que permet entendre aquesta política. Durant la Segona Guerra Mundial, Stalin va aconseguir l'acord de Roosevelt i Churchill per debilitar l'imperi alemany, el gran estat fundat per Bismarck el 1871 que s'estenia des d'Alsàcia-Lorena a Koenigsberg (ara Kaliningrad). Per a Stalin, Alemanya no només era una greu amenaça per a la Unió Soviètica com a màxima potència europea, sinó que també formava part de l'amenaça del món capitalista contra la URSS. Stalin inicialment esperava que tota Alemanya esdevingués comunista i quan es va adonar que això no passaria, va crear la República Democràtica Alemanya l'octubre de 1949, cinc mesos després de la fundació de la República Federal d'Alemanya. De la mateixa manera, quan va començar la invasió russa d'Ucraïna, Putin esperava que el seu exèrcit ocupés el país ràpidament, que hi hauria poca resistència i que el govern fugiria a l'exili. Atès que aquestes expectatives no s'han realitzat, ara està intentant desmembrar Ucraïna, apoderant-se dels seus territoris orientals i expulsant les poblacions considerades com a no lleials a Rússia, com va passar a Crimea el 2014. Per al president rus, Ucraïna no només és important en si mateixa, també ho és com a actiu per al món occidental al qual vol unir-se, el que Putin anomena "el món euroatlàntic". L'autor considera que Ucraïna és una part important de la lluita entre

l'autoritarisme rus i el liberalisme occidental i que en tant que el seu exèrcit no pot conquerir tota Ucraïna, Putin vol apoderar-se de la major part del país possible i reduir el valor de la resta tant com sigui possible. Aquesta situació és en darrer terme similar a la política que Stalin va adoptar respecte d'Alemanya a finals dels anys quaranta. Hauria preferit establir el control comunista sobre tota Alemanya però els EUA, en reactivar l'economia alemanya occidental amb una nova moneda i amb l'ajuda del Pla Marshall, li van deixar clar que ho impedirien. En conseqüència, Stalin va reforçar el seu control de la part d'Alemanya que estava a les seves mans.

Neil Hauer Russia Has a Plan for Ukraine. It Looks Like Chechnya

L'autor afirma que Vladimir Putin està aplicant a les regions orientals d'Ucraïna un pla molt semblant al que va imposar a un altre antic vassall indisciplinat a l'inici del seu regnat: Txetxènia. En un conflicte que va durar anys, Putin va destruir un estat sobirà i va sotmetre el seu poble, creant al seu lloc una terra de ruïna, caos i por. Aquest pla consta d'unes fases ben establertes. La primera és la pacificació, ràpidament allà on es pot, i lentament, per obliteració, allà on no pot. A Txetxènia, la part ràpida va tenir lloc a la majoria de les zones perifèriques. En el cas d'Ucraïna, el sud ha estat envaït relativament fàcilment; el terreny obert i les defenses insuficients van oferir poca resistència a l'avanç rus que va escombrar ciutats com Melitopol i Kherson durant la primera fase de l'ofensiva. En altres zones, els defensors resisteixen en massa, sobretot quan són capaços d'utilitzar la cobertura de les grans àrees urbanes. Això requereix l'altra principal tàctica russa. A la capital txetxena, Grozni, el bombardeig al qual van estar sotmesos els defensors des de finals de 1999 fins a principis de 2000 va ser tan gran que va destruir gairebé tots els edificis del ciutat, fins al punt que les Nacions Unides va considerar Grozny com la ciutat més destruïda de la Terra. Un cop completada la conquesta russa, s'ha de trobar un sàtrapa que governi els nadius. A Txetxènia, primer va ser Akhmad Kadyrov, que va ser assassinat el 2004, i substituït pel seu fill Ramzan. A Ucraïna, ja s'han trobat prou candidats a les parts ja ocupades de Donetsk i Luhansk, i altres regions recentment capturades. Finalment, es pot procedir a l'establiment del nou ordre. Per necessitat durant un temps les poblacions locals són reprimides per les forces d'ocupació, però posteriorment es construeix un nou aparell autòcton de dominació que assumeix la responsabilitat d'esclafar la resistència dels seus compatriotes. Als ciutadans traumatitzats se'ls ensenyarà una nova versió de la seva pròpia història, en què s'explica que el vassallatge cap a Rússia és totalment voluntari i els ha salvat de "radicals" i "terroristes". Finalment, la nova generació serà educada amb la idea de servir a la pàtria russa com una obligació sacrosanta.

Ivan Krastev Putin's aggressive autocracy reduces Russian soft power to ashes

A principis de juny, el president rus es va comparar amb Pere el Gran i la invasió d'Ucraïna amb les guerres expansionistes del tsar de fa tres segles. En realitat, el que s'està desenvolupant és un final pervertit de l'últim imperi europeu. L'anomenat *russky mir*, o

“món rus”, concebut com un element culturalment més gran que la Federació Russa, està sent sacrificat a l’altar de l’autocràcia i l’ètnia russa. Aquesta visió està exempta de qualsevol apel·lació als valors universals i de tot atractiu per als veïns de Rússia. L’intent desesperat de Putin d’apoderar-se d’Ucraïna és una demostració de força que es fa a costa de l’enfonsament del *soft power* Moscou. Amb la invasió d’Ucraïna, ha tallat els llaços de Rússia amb Europa. Un recent informe del Consell Europeu de Relacions Exteriors, basat en una enquesta d’opinió paneuropea, suggereix que la ruptura amb Rússia és irreversible, almenys a curt i mitjà termini. La majoria dels europeus han perdut qualsevol il·lusió sobre la integració de Rússia en el seu món. Molts donen suport a tallar els llaços econòmics, culturals i fins i tot diplomàtics amb Rússia. Les sancions occidentals no han aconseguit canviar la política exterior russa, però han obligat els governs europeus a abandonar la idea que Moscou pugui ser mai un soci fiable. Així doncs, en termes de *soft power* la invasió d’Ucraïna ha comportat dues coses: la fi de qualsevol identitat postsoviètica persistent i la degradació de l’ús per part de Moscou de la victòria soviètica sobre Hitler com a part de la seva mitologia nacional i reputació internacional. En construir la seva autocràcia, Putin ha destruït el “món rus” i on millor es veu millor en el camp de la cultura. Els imperis sovint neixen al camp de batalla, però moren a les biblioteques. Fa només una dècada, les seccions en llengua russa eren les més denses de moltes llibreries d’Ucraïna. Ara ja no. Després de la guerra, probablement no hi haurà cap secció en rus. A les ciutats europees on, fins aquest any, la majoria de la gent gairebé no podia distingir els russos dels ucraïnesos i els bielorrussos, ara han après aquesta diferència. Per a molts ucraïnesos als carrers de Varsòvia o Berlín, parlar rus és una declaració política. En darrer terme, canviar la naturalesa de la frontera, i no només el lloc de la frontera, entre Rússia i Occident és el principal objectiu de la guerra de Putin. I ho està aconseguint.

Fareed Zakaria It’s time to start thinking about the endgame in Ukraine

La Guerra d’Ucraïna es troba en una fase intermèdia de la guerra després de que l’atac rus no fos definitiu i no decantés el conflicte cap a cap bàndol. Segons Zakaria, la situació obliga a Ucraïna - i als seus aliats - a pensar en buscar un desenllaç coherent consensuat per a poder negociar amb confiança i així guanyar el màxim d’adeptes de la comunitat internacional. Ucraïna ha de centrar els seus esforços en desfer el bloqueig rus d’Odessa per a poder salvar el màxim la seva economia, que es calcula que pot caure un 45% i assegurar el màxim de territoris en possessió. A curt termini, Rússia ha aconseguit superar - parcialment - les sancions i es calcula que l’economia caurà (només) un 11%. Degut a la manca de sancions fortes al sector energètic, registraran guanys respecte a l’any passat pel que fa a petroli i gas. El llarg termini és on l’Oest pot condicionar més la posició russa en les negociacions, d’aquí la insistència en que Ucraïna defineixi una postura consensuada i forta amb els seus aliats per a poder establir uns objectius clars en les futures negociacions de pau. Zakaria formula que les reclamacions ucraïneses han de ser realistes i centrar-se en un país independent i sobirà, amb el control de la majoria de territoris que es tenien previs a la invasió i amb compromisos de seguretat d’Occident. Altrament, la solució passa per a mantenir una guerra que no beneficia a ningú i que pot tenir externalitats negatives tant per als ucraïnesos com per a la resta del món.

Yana Dlugy Getting Back to Peace Talks

Les negociacions entre Rússia i Ucraïna estan aturades des de mitjans de maig, malgrat alguns signes esperançadors de progrés que s'havien produït unes setmanes abans. Cada bàndol culpa a l'altre del col·lapse però l'atzucac ha estat causat per la insistència de Rússia en mantenir el control sobre grans extensions d'Ucraïna. Steven Erlanger considera que ara per ara no hi ha massa perspectives per tornar a la diplomàcia per posar fi al conflicte ja que habitualment, les parts en conflicte arriben a converses després que un dels bàndols guanyi, o arriben a un punt mort, o un tercer intervé i obliga a trobar una solució. I ara mateix ningú no està preparat. Els russos no estan preparats ja que estan guanyant terreny, encara que molt lentament. Els ucraïnesos no estan preparats perquè negociarien en desavantatge i encara consideren que amb més armes occidentals poden capgirar el rumb i millorar la situació sobre el terreny. Agradí o no doncs, fins a cert punt la resolució del conflicte depèn més de les decisions preses a Washington i París o Polònia pel suport que aquests països estan donant en armes i diplomàcia. Part del problema del partit de la pau és que acostumen a ser els països més rics d'Europa, per tant, són els que pateixen molt les sancions econòmiques. I les sancions duraran molt de temps. Els preocupa que la guerra bloquegi les exportacions d'aliments d'Ucraïna a països d'Àfrica i els problemes que hi podrien causar. I, a la llarga, la seva preocupació és una nova onada migratòria des del nord d'Àfrica.

Manuel Manonelles La pau, a quin preu?

Analitzant la visita de Macron, Scholz i Draghi a Ucraïna, Manonelles la considera indicativa en el sentit del canvi de to al qual es va veure obligat a fer Macron, ja que poc abans d'arribar a Kíiv el president francès havia fet unes declaracions sobre la necessitat de començar a reflexionar sobre negociacions de pau amb Rússia. De fet, molts observadors consideren aquella visita, o "minicimera", com un dels elements clau per a la subsegüent votació i acceptació, per part del Consell de la Unió, de l'estatut d'Ucraïna i Moldàvia com a països "candidats" a la UE. Ara bé, un cop escenificat el suport polític, pertoca la gestió de la realitat i en especial d'un futur poc prometedor a curt i mitjà termini per a Ucraïna. I és que, segons avança la guerra, i sobretot els seus efectes econòmics i alimentaris a escala global, la posició d'Ucraïna es debilita i la de Rússia es consolida. Això sempre que Moscou pugui mantenir l'esforç militar, econòmic i polític que paga per la invasió, cosa que de moment —amb el suport indirecte de la Xina i altres potències no occidentals— sembla que és el cas. Per tant, la pressió progressivament recaurà sobretot a Ucraïna, i creixerà segons passin les setmanes i mesos. I això no sols serà perquè ens trobem amb una "tempesta perfecta" que suma diverses crisis simultànies (reorganització del mercat mundial d'hidrocarburs, efectes inflacionistes arreu del món, amenaça a la seguretat alimentària global, increment generalitzat dels tipus d'interès al món i el consegüent encariment del deute públic) sinó que també per efectes del calendari, ja que passat l'estiu, vindrà la tardor, i amb aquesta, el creixement en la demanda de gas i electricitat que seran difícils de cobrir per molt que s'incrementi la importació de gas líquid provinent dels Estats Units. I aquí es plantejarà el gran dubte, és a dir, quin preu s'estarà disposat a pagar, i qui, per la

pau? Perquè segurament les perspectives que es tindran sobre aquesta qüestió seran profundament distants depenent de si es miren amb els prismes de Kíiv, els de París, Roma, Varsòvia, Hèlsinki, Washington, el Banc Central Europeu o el Fons Monetari Internacional. I és més, una pau en base a quines fronteres i condicions? Tots sabem que no seran les fronteres del 23 de febrer de 2022, el dia abans de la invasió. Però seran les imposades per la tempesta de fúria i foc desfermada per la invasió de l'endemà? És a dir, Ucraïna, o la comunitat internacional occidental, estarà disposada a acceptar que Putin s'annexioni una part substancial del territori ucraïnès? Perquè el que sí que sabem és que la pau, que encara trigarà a arribar, en cap cas ho serà en base a la derrota total d'una de les dues parts i, per definició, serà injusta per a una o ambdues parts.

Kirill Shakhnov Les sancions occidentales ont rendu la monnaie russe plus forte qu'au début de la guerre

Poques setmanes després de la invasió d'Ucraïna i de l'aplicació dels primers paquets de sancions occidentals, el preu del ruble es va estavellar, passant de d'uns 78 a 138 rubles per dòlar. Ara les sancions s'han endurit i la guerra sembla estar molt lluny d'acabar-se però la moneda russa ha experimentat una trajectòria inesperat. Tot i que molts estudiosos pensaven que el ruble s'afebliria encara més, avui és més fort que a l'inici de la guerra. El dòlar ara val uns 57 rubles, un tipus de canvi que no s'havia vist des de fa quatre anys. Quan el ruble va caure a 138 per dòlar dels Estats Units els dies posteriors a la invasió, el Banc Central de la Federació Russa va anunciar diverses mesures per donar suport a la moneda. Per exemple, va prohibir les operacions de marge, és a dir, les operacions d'inversió realitzades amb diners prestats més que amb fons disponibles. El banc central també va utilitzar les seves reserves de divises per comprar rubles als mercats de divises i així mantenir el seu valor. No obstant això, el ruble va continuar baixant, cosa que suggereix que aquestes mesures no eren suficients. Aquesta caiguda s'explicava, en particular, per una sèrie de sancions occidentals, inclosa la congelació, el 27 de febrer, del 60% dels 643.000 milions de dòlars de les reserves internacionals de Rússia. De fet, les sancions han obstaculitzat molt el banc central rus en l'accés als seus actius a l'estranger i en la seva capacitat per suportar el ruble. Ara bé, una de les raons per les quals s'ha reforçat el ruble són precisament aquestes restriccions al comerç de marge i als inversors estrangers, que han reduït dràsticament els volums de negociació. No obstant això, altres factors més enllà del banc central rus han tingut un paper important. El preu del petroli s'ha mantingut alt. Després de caure des dels 130 dòlars EUA per barril de Brent a mitjans de març a uns 100 dòlars EUA unes setmanes més tard, el preu s'ha recuperat fins a gairebé 120 dòlars. Les importacions de Rússia s'han vist obstaculitzades per l'èxode d'empreses estrangeres i les sancions occidentals. Això ha empès el superàvit per compte corrent (la diferència entre entrades i sortides de diners) a un màxim històric, la qual cosa enforteix la moneda. Dit d'altra manera, les sancions occidentals han permès a Rússia tornar a una situació financera més normal. Si això sembla irònic, no es pot oblidar que d'altra banda les sancions dificulten molt que Rússia gastí aquests rubles, ja sigui en importacions o a l'estranger a causa de les restriccions de viatge.

David Sheppard EU fears of being held to ransom by Russia over gas become a reality

La setmana passada van fer-se realitat molts dels temors d'Occident sobre les sancions imposades a Rússia des de l'inici de la seva ofensiva contra Ucraïna: Vladímir Putin ha tallat el subministrament de gas a Europa. Moscou ha culpats la decisió de restringir els volums d'energia pel gasoducte a Alemanya, les sancions imposades des del 24 de febrer i la decisió del Canadà d'aturar equips de bombeig claus a una fàbrica de Mont-real. Faith Birol, cap de l'Agència Internacional de l'Energia, explica que les retallades de l'empresa Gazprom són una mena de mesura estratègica per incomodar a Europa. Georg Zachmann, membre sènior de Bruegel, acusa Putin de voler augmentar la seva influència sobre Europa abans de l'hivern i impedir un possible pacte amb Ucraïna. Rússia ha reduït la capacitat del seu gasoducte principal en un 60%, provocant així una disminució dels fluxos d'energia des de França fins a Eslovàquia. Edward Morse, analista de Citi, adverteix que la situació actual és dels pitjors escenaris i que probablement s'haurien d'augmentar els preus de l'energia aquest hivern si Rússia no rectifica. El preu del gas ja ha augmentat dràsticament en un 60%. No obstant això, Europa ja va deixar clar des d'un inici que tenia la intenció de deixar la seva addicció del gas rus al més aviat possible. El consum de gas europeu de Rússia s'ha reduït fins a un 20% del total. Tanmateix, Europa encara depèn de l'energia russa i no està preparada per a aquest hivern. Europa hauria d'intensificar la importació de gas natural líquid via marítima per fer front a aquesta necessitat, però aquesta opció s'ha posat en dubte en aquests quinze dies. La terminal de gas natural líquid a Texas, responsable del 20% del subministrament als Estats Units, ha patit un incendi que l'ha obligada a tancar les portes fins a finals d'any. Per altra banda, Europa s'ha beneficiat de la poca demanda de gas per part de la Xina, qui està fent front a la pandèmia de la Covid-19. Però no se sap quan tornaran a la normalitat. Alguns estats europeus han decidit llençar campanyes per estalviar energia durant aquest estiu per tenir un bon subministrament de cara a l'hivern. Alemanya i Itàlia en són alguns exemples. Una altra opció fer front a la necessitat de gas natural seria cremar carbó del jaciment de Groningen, als Països Baixos, que va ser el més gran d'Europa durant molts anys fins que van provocar una sèrie de terratrèmols que van afectar les edificacions. Però aquesta opció és infinitament més contaminant. Per altra banda, els especialistes recomanen a la Unió Europea passar a l'ofensiva i obligar les empreses elèctriques a cancel·lar els seus contractes a llarg termini amb Gazprom, per exercir pressió sobre l'economia russa.

Jean-Luc Maurer Avec le conflit Russie-Ukraine, le renouveau des non-alignés?

Després de quatre mesos de conflicte i malgrat la unanimitat dels països del bloc occidental, membres de la UE o de l'OTAN, i dels tradicionals aliats dels Estats Units a l'Àsia o a Oceania en condemnar la invasió i els crims de guerra i contra la humanitat, la comunitat internacional continua molt dividida pel que fa a la posició a adoptar en aquest tema. De fet, moltes nacions membres de l'ONU, la majoria pertanyents a l'històric grup dels 77, creat l'any 1964 per promoure el desenvolupament dels anomenats països del sud,

es mantenen escèptics, dubten a condemnar Rússia i prefereixen acampar en la neutralitat. L'autor considera que aquesta nova divisió Nord-Sud no pot ser obviada ja que els països que es neguen a condemnar amb fermesa Rússia representen, dos terços de la humanitat. Al seu entendre, diverses raons ajuden a explicar i entendre aquesta situació. En primer lloc, per a molts països del Sud, el conflicte entre Rússia i Ucraïna és confús i prové de les conseqüències de la implosió de l'URSS. No estan lluny de considerar que es tracta d'un afer intern de la "gran Rússia" en el qual no volen prendre partit en nom d'un principi de no ingerència, en aquest cas interpretat de manera molt qüestionable. En segon lloc, consideren amb suspicàcia els objectius d'Occident, els Estats Units i l'OTAN. Després d'haver començat a donar l'esquena a Europa des de la presidència d'Obama per centrar-se en la seva creixent rivalitat amb la Xina, ara sembla que els Estats Units han redescobert el seu antic enemic Rússia i volen lliurar-hi, mitjançant Ucraïna, una nova guerra en nom de la "lluita de la democràcia contra el totalitarisme". No obstant això, molts països del Sud han patit el pes de la Guerra Freda i de les guerres que van portar al seu territori les dues potències dominants de l'època. I tot això sense comptar els innumbrables cops militars organitzats amb el suport de la CIA i els seus aliats. A més, el comportament més recent d'Occident en l'escena internacional no el situa en una bona posició per condemnar països que violen la sobirania d'altres nacions i donar-los lliçons de moral. Precisament, la croada global destinada a imposar la democràcia al món per les armes engegada per George W. Bush i que va culminar amb la invasió de l'Iraq i l'Afganistan ha deslegitimat en bona part del món qualsevol pretensió occidental d'exemplaritat. Els països del Sud que avui s'abstenen de condemnar Rússia ho tenen molt present i, per tant, és comprensible que molts d'ells es mostrin escèptics davant les crides dels Estats Units i Occident a unir-se de cara a la seva croada contra Moscou. També cal dir que molts d'ells són clients fidels de Moscou, que els ven armes i equipa o entrena les seves forces armades en condicions favorables. Finalment, no hem de passar per alt el fet que la majoria de les poblacions de molts països del Sud són contràries al liberalisme social propugnat per Occident, considerat decadent, antireligiós i massa favorable als drets de les dones i de les minories LGBT+, mentre que Rússia s'ha forjat la imatge del model contrari que defensa els "valors tradicionals".

Catalonia, Spain, Europe

Albert Branchadell El català vist des de la Carta Europea de les Llengües

Al novembre de l'any passat, Victòria Alsina, consellera d'Acció Exterior i Govern Obert de la Generalitat de Catalunya, es va adreçar per escrit a Vesna Crnić-Grotić, aleshores presidenta del Comitè d'Experts que supervisa l'aplicació de la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries. L'objectiu de la missiva era mostrar la seva preocupació per la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, confirmada pel Tribunal Suprem espanyol, segons la qual a les escoles catalanes el 25 % de les hores lectives s'han d'impartir en castellà. Al seu parer, aquesta decisió podria posar en perill la transmissió i la supervivència mateixa del català, i en qualsevol cas és una actuació contrària a la Carta, ratificada per Espanya ara fa 21 anys. L'autor aprofita la polèmica per analitzar de manera

sinètica la situació per tal de a) il·lustrar el desconeixement de la Carta que es té en els mitjans polítics i judicials; b) copsar fins a quin punt les autoritats espanyoles compleixen la Carta, d'acord amb les avaluacions del Comitè d'Experts, i c) exposar quina és la valoració que fa el Comitè de la salut del català en general i de la posició del català a l'ensenyament en particular, a fi de donar una mica de perspectiva europea a aquestes dues qüestions.

The Economist Britain's bill to rip up the Northern Ireland protocol is a terrible idea

Des de les pàgines de *The Economist* es considera que el projecte de llei del Regne Unit per trencar el protocol d'Irlanda del Nord és una idea molt negativa perquè els canvis que es necessiten requereixen pragmatisme, i no intransigència. Que el protocol s'ha d'adaptar és indiscutible ja que imposa un excés de burocràcia a les importacions del continent cap a Irlanda del Nord i això no només incrementa els costos a les empreses i als consumidors sinó que el protocol també ha avivat l'oposició del principal partit prounionista, el Partit Unionista Democràtic (DUP), que es nega a incorporar-se a l'executiu descentralitzat fins que no sigui s'elimini o canviï radicalment. Tot i que la majoria de membres de l'Assemblea de la província volen mantenir el protocol, la infraestructura política d'Irlanda del Nord requereix que els nacionalistes i unionistes col·laborin. La decisió del govern britànic de legislar per desmantellar parts d'un tractat que Boris Johnson va declarar com a pràcticament perfecte és tòxica per la reputació del seu govern, autodestructiva i comporta el risc de causar encara més danys. El govern britànic invoca "la doctrina de la necessitat" per justificar la supressió de diferents seccions del Protocol. Aquesta doctrina permet als estats incomplir les seves obligacions internacionals en situacions de "perill greu i imminent" per protegir els seus interessos fonamentals. Però aquest no és el cas: la situació política d'Irlanda del Nord és fràgil i complexa, però la província ha sobreviscut sense un govern descentralitzat durant gairebé tres dels últims cinc anys. El govern podria haver invocat l'article 16 per suspendre el funcionament del Protocol. En lloc d'això, planeja una abrogació unilateral d'un compromís del Tractat a partir de bases legals fràgils. Johnson afirma que diu vol renegociar el Protocol, però les negociacions necessiten de la bona de totes les parts implicades. En lloc de cedir, la UE endurirà la seva posició: ja té previst iniciar les accions legals contra Gran Bretanya per no fer complir parts del Protocol. El projecte de llei també topirà amb l'oposició nacional, dels diputats conservadors moderats i de la Cambra dels Lords, cosa que generarà dubtes sobre si realment es pot aprovar. Finalment, la UE també té la seva part de culpa. Si ha sabut mostrar flexibilitat, per exemple, liberalitzant les normes sobre medicaments, ho podria tornar a fer relaxant les normes duaneres per a les importacions a Irlanda del Nord que no es destinen a la UE. Però les possibilitats d'una solució pragmàtica han caigut en picat arran de la decisió unilateral del govern britànic, i d'això el govern de Londres en té tota la culpa.

Tom McTague What Brexit Promised, and Boris Johnson Failed to Deliver

Gran Bretanya arrastra des de temps remots una creu: la divisió entre el sud - ric i pròsper

- i el nord - empobrit i abandonat. Les darreres grans victòries conservadores a les generals de 2019 i al 2016 en el referèndum del Brexit, es sustenten en promeses de recuperar el control i poder ser benestants. El gran projecte de l'administració de Johnson és unir i anivellar el país als nivells del sud-est. No obstant això, després de 6 anys de govern, els resultats no arriben i gairebé ni s'han iniciat. Pel que fa als primers efectes del Brexit no són esperançadors: el país dividit amb fronteres internes (Irlanda del Nord), les empreses locals desavantatjades i l'economia pitjor del que estava. Mentrestant, el Nord segueix estan desatès, més empobrit i en decadència, sense institucions estatals o financeres ni infraestructures, sense veure un futur esperançador d'ençà la Revolució Industrial. Des de Downing Street cada Primer Ministre ha intentat adreçar aquest problema i cap ha donat amb la solució. Johnson no és menys i ho vol intentar de manera que no es basi en una política de treure al Sud per donar-li al Nord, diu que vol anivellar en positiu, però de moment no hi ha cap projecte ambiciós de renovació en cap sentit, tot es basa en petites concessions disperses per ciutats del Nord que competeixen per atraure aquestes petites inversions que no són suficients per a revertir el problema congènit. Tanmateix, sembla que ni des del govern ni des de l'oposició no sembla haver-hi un pla que ataquí la problemàtica de fons i per tant, el repte del govern - i dels futurs governs - és començar a exercir el poder i adreçar aquests grans reptes.

Dani Garavelli It's no wonder a new Scottish IndyRef is in the works: the status quo is unsustainable

Nicola Sturgeon, primera ministra d'Escòcia, ha anunciat un segon referèndum per a la independència del país aquest octubre de 2023. No obstant això, el panorama ha canviat dràsticament des de la primera votació el 2014 i hi ha arguments tant a favor com en contra. Després de quinze anys al poder, el Partit Nacionalista Escocès (SNP) es troba perdut i sense idees. La visió de la ciutadania és la d'un partit opac, amb tendències controladores i esquitxat per escàndols tals com l'educació, les morts per drogues o l'excés i retards dels pressupostos ferris. A més, el país s'enfronta a la imminent crisi dels preus de l'energia i els aliments. Un dels arguments principals dels independentistes és si els unionistes haguessin votat mantenir-se al Regne Unit el 2014 si haguessin sabut que pocs anys més tard Boris Johnson els expulsaria de la Unió Europea. El Brexit ha afectat enormement a Escòcia, tant a les seves exportacions com a la indústria hostalera, depenent dels treballadors estacionals de la Unió Europea. Per altra banda, el Brexit ha accentuat les dificultats de desvincular els països dels sindicats de llarga durada. Si Escòcia s'independitza i forma part de la Unió Europea, serà necessària una dura frontera entre el país i Anglaterra. La pandèmia de la Covid-19 és un argument que poden emprar tant unionistes com independentistes. Escòcia va beneficiar-se dels diners del Tresor del Regne Unit en permisos i el règim de suport per a autònoms. Tanmateix, Escòcia podria haver pres decisions més conseqüents i beneficioses cap al seu país amb més poders d'endeutament i llibertat. Sturgeon cada vegada més s'està allunyant de la concepció d'una Escòcia independitzada ideal i admet que hi haurà un període de convulsió econòmica a l'espera d'un futur millor a llarg termini. L'SNP també s'enfronta a la possibilitat que Boris Johnson es negui a concedir una Secció 30 al país, l'únic mecanisme legal per a esdevenir independents. Els escocesos tenen el referent de Catalunya i saben que no és bona idea dur

a terme referèndums per la força. Finalment, l'SNP argumenta que ells tenen la intenció de construir un país millor, com ja ho han fet amb la introducció del pagament per a fills menors de setze anys en famílies pobres, però que la manca de llibertat per part del Regne Unit els impedeix fer més.

Pierre Bréchon Séisme aux élections législatives: les leçons à tirer

Els resultats de les eleccions legislatives a França han estat molt negatius per a Emmanuel Macron. En conjunt, el seu partit i aliats ha obtingut 245 escons, lluny de la majoria absoluta de 289. La Nova Unió Popular Ecològica i Social (NUPES) ha obtingut 133 diputats, mentre que el Rassemblement National de Marine Le Pen compta amb 89 diputats (en tenia 8 el 2017). Els republicans en tenen 60, menys de la meitat del grup parlamentari que van tenir fa cinc anys. Cal afegir que els dos blocs principals són compostos: en la majoria presidencial relativa, LREM només tindria 162 diputats, el MoDem 45 i Horizon, el nou partit de l'exprimer ministre Édouard Philippe, 27. Pel que fa a la NUPES, La France insoumise (LFI) té 79 escons, els Verds i el Partit Socialista 25 cadascun i el PCF 12. D'altra banda, és molt possible que aquesta coalició es fracturi ateses les importants diferències del programa, especialment pel que fa a Europa i l'OTAN. En tot cas, per primera vegada des del 2002, quan el mandat presidencial es va reduir a cinc anys i es va invertir el calendari electoral, no s'ha amplificat la victòria presidencial a les eleccions legislatives. Al contrari, sembla que hi ha hagut un fort moviment de rebuig cap a la majoria. La situació per als propers cinc anys és, doncs, molt oberta, i obligarà el govern a trobar majories alternatives cas per cas. Aquests resultats també mostren que les recomposicions del sistema partidista francès no s'han acabat. Els republicans també podrien escindir-se, alguns acostant-se a Macron i altres a Marine Le Pen. L'autor també atribueix els mals resultats de macron a una estratègia poc convincent. El 2017, el nou president havia escollit un primer ministre molt ràpidament i el seu govern va adoptar mesures populars abans de la primera volta, sobretot pel que fa a la moralització de la vida política. Ara, en canvi, el cap de l'Estat va tardar a anunciar el seu govern, sense comprometre's amb mesures concretes malgrat una crisi climàtica, econòmica i sanitària evidents. El programa presidencial per als propers cinc anys continua situat, doncs, en la vaguetat, sobretot pel que fa a la política econòmica, com si el president volgués mantenir una mica de marge en la política que durà a terme, o com si cregués que la seva presència a l'escena internacional seria suficient per atraure votants. Finalment, aquestes eleccions confirmen la importància de l'abstenció: un 53,8%. Les diferències són encara més grans segons les generacions i les categories socials: si entre els majors de 65 anys, dos de cada tres electors inscrits van a votar, només és el cas d'un menor de 35 anys. Molts treballadors i empleats també han optat per l'abstenció. Aquesta és una qüestió molt important que els poders públics haurien de plantejar a l'inici de la legislatura perquè possiblement es puguin implementar reformes de cara l'any 2027. En efecte, l'abstenció podria disminuir amb la implantació d'un sistema de votació proporcional, amb la possibilitat de votar per correu o per Internet, o amb una reforma de la inscripció a les llistes electorals. Molts són també els que proposen implementar una autèntica política d'enfortiment de la ciutadania entre els joves, desenvolupar programes d'incentiu al vot durant les campanyes electorals, o fins i tot

organitzar grans debats entre els partits i que els programes arribin amb molta antelació als votants.

Mira Milosevich-Juaristi Los Balcanes y Open Balkan

A principis de juny es va celebrar a Macedònia del Nord la cimera *Open Balkan*, una iniciativa sorgida amb l'objectiu de millorar les relacions entre els països de la regió, però que encara produeix molta polèmica. La iniciativa es va formalitzar el 10 d'octubre del 2019 a través d'un acord que facilitava les relacions econòmiques i socials entre Albània, Macedònia del Nord i Sèrbia, una mena de mini zona Schengen que garantis la lliure circulació de béns agrícoles i persones. Al principi, Montenegro (membre de l'OTAN i candidat a l'adhesió a la UE), Bòsnia i Hercegovina i Kosovo (candidats potencials a l'entrada a la UE) es van oposar rotundament a aquesta iniciativa, per diverses raons: a) sostenien que una iniciativa d'aquesta mena que no compti amb el suport de la UE no podria tenir èxit; b) sospitaven que Sèrbia seria el principal beneficiari econòmic de la iniciativa, ja que és el major productor agrícola; i c) consideraven que la flexibilització dels viatges i el comerç dins dels estats balcànics ja estan coberts per l'Acord Centreeuropeu de Lliure Comerç (CEFTA). Aquest any, empesos per la crisi econòmica provocada per la guerra a Ucraïna i la insistència de Moldàvia, Geòrgia i Ucraïna d'aconseguir un estatus de candidat exprés a la UE, els governs de Montenegro i Bòsnia i Hercegovina hi han participat com a països observadors. Kosovo no ha volgut sumar-se a la cimera de cap manera. Els resultats palpables de la cimera *Open Balkan* són la signatura de diversos acords de cooperació en el camp de l'educació, un memoràndum d'enteniment i cooperació entre les administracions fiscals, i un altre d'enteniment en l'àmbit del turisme i la cultura. Els principals problemes de la Cimera es van reflectir en els discursos dels primers ministres d'Albània i Macedònia del Nord, que van criticar la influència de Rússia a Sèrbia i la no adopció de les sancions econòmiques de Belgrad a Moscou. Vučić, per part seva, ha eludit referir-se a Rússia i ha insistit en el paper constructiu de Sèrbia a la regió, oferint a tots els veïns ajuda de les reserves sèrbies d'aliments de primera necessitat (blat, sucre, oli i llet), com ho va fer durant la pandèmia. L'estratègia del govern de Belgrad és millorar la seva imatge després de les guerres dels anys 90 de l'antiga Iugoslàvia, i demostrar que una iniciativa com *Open Balkan* no és un instrument de l'expansionisme serbi sinó d'una iniciativa de països que intenten millorar les vides de les ciutadanes respectives, sense esperar la UE, i en aquest sentit ha de ser recolzada tant per Brussel·les com pels països de la regió, perquè l'estabilitat regional i mantenir bones relacions entre els països veïns són algunes de les claus del seu camí cap a la UE.

Erwan Fouéré The EU Mustn't Betray its Promises to the Western Balkans

Tot i que la política d'ampliació de la Unió Europea ha estat a l'agenda del Consell Europeu d'aquest mes de juny, la guerra a Ucraïna ha centrat la major part dels debats mitjançant la demanda d'adhesió d'Ucraïna, juntament amb les de Moldàvia i Geòrgia. L'autor considera que seria un altre fracàs de lideratge si la UE no pren mesures urgents pel que fa als

Balcans Occidentals, el llarg camí dels quals cap a l'adhesió a la UE va començar fa més de 20 anys. Mentrestant, la UE ha deixat la regió a la deriva entre l'esperança i la desesperació, amb moltes promeses incomplertes, les més urgents relacionades a Albània i Macedònia del Nord. Això està causant una profunda frustració als països de la regió, deixant-los més vulnerables davant d'actors externs com Rússia. Malauradament, els indicis són que el compromís adquirit per part de la Unió Europea el març de 2020 d'obrir les negociacions d'adhesió amb Albània i Macedònia del Nord es tornarà a incomplir. En aquest context, Bulgària segueix mantenint el seu veto a Macedònia del Nord per motius que no tenen res a veure amb els criteris establerts per a l'adhesió a la UE. Tot i que ambdós països van signar l'any 2017 un Tractat d'Amistat, Bon Veïnatge i Cooperació, que va establir una comissió mixta sobre temes històrics i educatius, aquest ha tingut poc impacte a l'hora de fomentar la confiança mútua. Bulgària, estat membre de la UE des del 2007, insisteix que Macedònia del Nord ha d'acceptar la versió búlgara dels esdeveniments durant i després de la Segona Guerra Mundial, així com la seva afirmació que la llengua macedònia no existia abans de 1944. També exigeix que el govern de Macedònia del Nord modifiqui la seva constitució per reconèixer l'existència d'una minoria búlgara al país.

Alexandra Brzozowski & Alice Taylor Western Balkan hopefuls hope to ride on Ukraine's train to membership

Tres dels quatre candidats dels Balcans Occidentals a l'adhesió a la UE han signat una declaració conjunta amb Ucraïna en suport de la seva candidatura a la UE durant una visita a Kíev el 15 de juny del primer ministre albanès Edi Rama i del seu homòleg montenegrí Dritan Abazović. La declaració de suport va arribar pocs dies abans que els líders de la UE es reunissin amb els seus homòlegs dels Balcans occidentals, abans d'una cimera crucial de la UE destinada a discutir l'estatus de candidat potencial d'Ucraïna al bloc. Albània i Macedònia del Nord, tot i ser candidates oficials, fa anys que estan a la sala d'espera, bloquejades per qüestions de corrupció i asil, així com, en el cas de Skopje, el veto de la veïna Bulgària, membre de la UE. Els diplomàtics de la UE creuen que no s'espera cap progrés important per a cap dels dos països, sobretot perquè el govern de Bulgària està a punt de col·lapsar. Així doncs, l'ampliació continuarà sent un tema controvertit perquè pràcticament no s'ha produït cap avenç en l'última dècada, malgrat les garanties donades per la Comissió Europea, tot i que després de l'atac de Rússia a Ucraïna, i a la llum de la influència de tercers a la regió dels Balcans Occidentals, que són les més vulnerables del continent europeu, l'ampliació s'ha convertit en una qüestió bàsica de seguretat. Per a Kosovo i Bòsnia i Hercegovina les perspectives són encara més fosques. Tots dos països estan intentant obtenir l'estatus de candidat. Bòsnia ja ha presentat la seva candidatura, però no ha complert una sèrie de recomanacions. El govern de Kosovo, que no està reconegut per cinc països de la UE (Espanya, Xipre, Romania, Eslovàquia i Grècia), va afirmar a principis de juny que sol·licitarà l'adhesió a la UE a finals d'aquest any. Finalment, Turquia és candidata a la UE des del 1987, però les converses han fracassat en els últims anys, amb la Comissió cada vegada més crítica amb el govern autoritari del president Recep Tayyip Erdogan.

Ruth Ferrero-Turrión Ampliación, la credibilidad europea en juego

Fa pocs dies el Consell Europeu ha concedit l'estatut de països candidats a Ucraïna i a Moldàvia. Ferrero destaca la celeritat amb què s'ha atorgat aquest estatus en contraposició al llarg temps que porten esperant els països dels Balcans occidentals, tots ells part intrínseca de la política d'ampliació des de la Cimera de Tessalònica de 1999. Sembla força evident la diferent vara de mesurar amb què s'han adoptat les decisions en l'àmbit de la política d'ampliació, i, sobretot, quins són els objectius reals d'aquesta política, que ja fa massa temps que està estancada. La idea original d'aquesta pota de la política exterior europea se sostenia sobre la base que la creació d'expectatives d'adhesió dels països que formessin part d'aquest marc n'acceleraria els processos d'uropeïtzació i, per tant, de democratització. Els criteris de Copenhaguen de 1993 van marcar quines serien les condicions prèvies que havien de complir els estats que volguessin formar part de la UE. Aquestes eren essencialment tres: ser una democràcia i respectar l'Estat de dret, ser una economia de mercat i incorporar el cabal comunitari en les legislacions respectives per convergir amb la resta de socis. Tot i això, si alguna cosa han demostrat els anys transcorreguts des de les ampliacions del 2004 i 2007 és que aquesta política no ha aconseguit els objectius que perseguia, només cal mirar la situació de l'Estat de dret a Polònia i a Hongria, o el caos de corrupció en què està sumida Bulgària. En el cas dels candidats actuals, tampoc s'ha vist un gran avenç en l'àmbit democratitzador d'aquests països on s'han instal·lat, consentides per Brussel·les, el que es coneix com a 'estabilocràcies', règims polítics que donen estabilitat a la regió amb biaixos autocràtics. L'acceptació urgent de la candidatura d'Ucraïna és gest polític important en què Kíiv podria tenir molt a guanyar en forma d'impuls, moral i diners, i amb què la UE té molt a perdre si les expectatives ucraïneses no coincideixen amb els avenços. Aquesta credibilitat ja està molt tocada als Balcans occidentals, que veuen en aquest gest un greuge comparatiu manifest. D'aquesta derivada procedeix el segon risc al qual s'enfronta la UE, ja que ha de trobar una sortida per a aquests països, que fa dècades que esperen un senyal realment creïble per part de Brussel·les, ja que en cas contrari podríem estar davant turbulències també a la regió. En darrer terme, sense un estatus de candidat per a Bòsnia, sense la liberalització de visats a Kosovo, i sense l'obertura de negociacions d'adhesió per a Albània i Macedònia del Nord, la UE no tindrà prou legitimitat per oferir credibilitat al seu gest a Ucraïna i Moldàvia.

Democracy, diversity and culture

Tom Nichols Two Battles for Democracy

Tom Nichols, escriptor i exprofessor del Col·legi Naval dels Estats Units, manifesta encara la necessitat de tot Occident d'ajudar als ucraïnesos en la seva lluita contra Vladímir Putin i Rússia. Les tropes russes van ser derrotades a la capital ucraïnesa, Kíev, però ara estan lluitant en una guerra de desgast al front Oriental del país. L'objectiu inicial de Putin de capturar Ucraïna s'ha esvaït i sembla que ara és primordial capturar territori al Donbas,

metre per metre, esclafant a qualsevol soldat ucraïnès. Per això és tan important l'ofensiva de Moscou a Severodonetsk, una ciutat enclavada entre dues grans àrees dominades per Rússia. Si Putin es fa amb aquesta ciutat, solucionaria molts dels seus problemes. Després, malgrat que molts pensem que la guerra ha acabat amb la captura d'aquest territori, la realitat és que permetrà a les tropes russes llançar una gran ofensiva a finals de juny. Orient està fent les coses bé i el passat 15 de juny, l'administració de Biden va prometre uns altres mil milions de dòlars d'ajuda a les tropes de Zelensky. El secretari de Defensa nord-americà, Lloyd Austin, va encapçalar un grup de contacte amb 50 nacions a Brussel·les per obtenir encara més ajuda armamentista per a Ucraïna. En un principi, Nichols va posar en dubte el nomenament d'un excomandant militar com a secretari de Defensa. Prefereix personalitats dels drets civils i no militars que obeeixen al president. Tanmateix, ara ha entès que la personalitat d'Austin com a secretari de Defensa és la millor opció per fer front a Putin i al seu anhel de capturar Ucraïna. No hi ha ningú que entengui millor les operacions militars sobre el terreny i els tipus de sistemes d'armes que estan en joc. Austin és l'home adequat per això. La guerra rus-ucraïnesa no acabarà aviat i Occident ha de mantenir-se ferm en el seu suport.

Ed Burmila Is the Neoliberal Era Over Yet?

El neoliberalisme va guanyar adeptes durant la dècada dels 70 i des d'ençà que s'ha erigit com la ideologia dominant al món. Tanmateix, arran de la crisi financera de 2008 i la darrera crisi del Covid-19, s'ha manifestat com a un sistema ineficaç per a arreglar tots els problemes que els més eufòrics vaticinaven que resoldria. Ans al contrari: desigualtat, expansió de la pobresa i constants fallides dels mercats és el resultat d'anys de neoliberalisme. Les ideologies, si es consagren durant un període de temps es fan dominants tant del poder polític com del econòmic i són capaces d'influir a tota la societat i ho impregnen tot, així ha sigut el cas del neoliberalisme, que s'ha escampat i ha aconseguit establir-se inclús en l'imaginari dels partits de centre i centreesquerra arreu del planeta. Tanmateix, al no haver complert amb allò que es proposava, i la gent perd la fe amb el model, donant possible entrada a opcions extremes i sucumbir a un canvi d'era. En aquest context, els partits encara no han formulat una alternativa del tot convincent, però el que està clar es que es veuen mostres de que això pugui estar succeint: des de l'espectre de la dreta les noves alt-rights recelen del multiculturalisme i la globalització i per contra presenten propostes d'etnoestats i un fervor nacionalista excoent. Mentre que l'esquerra sembla més aturada, però també hi ha veus que clamen per un món més inclusiu, la participació dels ciutadans en política i una repartició de la riquesa equitativa. Sigui com sigui, és hora de pensar amb idees seductors democràtiques que puguin construir una alternativa al neoliberalisme, perquè sinó l'aposta que s'imposi pot ser molt destructiva.

Jan-Werner Müller Out with the old: is neoliberalism really dying?

El sistema polític neoliberal es troba - o es trobarà - en runes arreu del món per culpa de les crisis econòmiques, el populisme i la pandèmia de la Covid-19. El terme de

neoliberalisme va ser emprat als anys trenta del segle passat per assenyalar la ruptura del nou sistema polític amb les tradicions liberals del s. XIX, no pas amb el liberalisme contemporani. L'historiador nord-americà Gary Gerstle utilitza aquest terme per designar un ordre polític nord-americà particular. Les ideologies, polítiques i l'electorat que configuren la política nord-americana perduren més enllà dels cicles electorals, siguin republicans o demòcrates. Un exemple és la política del New Deal, llençada a principis dels anys trenta pel president nord-americà demòcrata Franklin D. Roosevelt. No obstant això, fou dues dècades més tard Dwight Eisenhower, president nord-americà republicà, que va consolidar-la. El mateix va succeir a la dècada dels vuitanta, quan Reagan, republicà, va demostrar ser l'ideòleg del neoliberalisme, però fou Clinton, demòcrata, qui va exercir un paper clau. Per altra banda, l'exprimera ministra britànica Margaret Thatcher, no defensava un individualisme egoista, sinó que demanava que les persones fossin responsables d'elles mateixes amb l'ajuda de famílies fortes i la societat civil. La doctrina de Thatcher, compartida per Reagan, no es pot reduir a la cobdícia. El neoliberalisme, tal com expressa Gerstle, era una forma de "cosmopolitisme" més semblant al llibertarisme: una creença suposadament profundament igualitària i pluralista en les fronteres obertes i la diversitat lliure de persones. La nova esquerra hauria de ser vista com a part de l'ascendència neoliberal. Els moviments d'esquerra sovint, de manera inadvertida, s'han dedicat a reforçar el sistema polític neoliberal arreu del món. Els liberals no van entendre les condicions socioeconòmiques de la llibertat. Precisament perquè prioritzaven abans la llibertat a la igualtat. Si el neoliberalisme es tractava menys de la llibertat que de la disciplina, les actuacions de Bill Clinton i Tony Blair, exprimer ministre britànic, són encara més dubtoses. Clinton va presidir programes d'empresonament massiu i d'assistència laboral i Blair va engegar un sistema de vigilància cada cop més gran de la societat britànica i innovacions polítiques com l'intent d'introduir targetes d'identificació. És complicat, doncs, veure que les posicions dels dos equivalguessin a cosmopolitisme en un sentit significatiu. La crisi financera del 2008 és el moment evident amb el qual comença la història de la decadència de l'ordre neoliberal. Els fracassos de Bush pare i fill a principis del s. XXI també van socavar la confiança en la llibertat com a desregulació. Les dues proves més significatives que el neoliberalisme està morint són les carreres polítiques de Donald Trump i de Bernie Sanders, populistes de dretes i d'esquerres, respectivament. Tot i això, sembla que encara haurem de viure sota les runes del neoliberalisme força temps abans que es reconstrueixi un nou ordre polític.

The Economist How democracies decay. Latin America's vicious circle is a warning to the West

The *Economist* considera que l'estancament econòmic, la frustració popular i la polarització política s'estan reforçant mútuament al continent i que això no només afecta Amèrica Llatina, sinó al món sencer en tant que la regió segueix sent en gran part democràtica i hauria de ser un aliat natural d'Occident. També pot tenir un paper vital per ajudar a resoldre altres problemes globals, des del canvi climàtic fins a la seguretat alimentària. És la llar no només de la selva amazònica en ràpida disminució i bona part de l'aigua dolça del món, sinó també d'una gran quantitat de productes bàsics necessaris per a l'energia verda, com el liti i el coure. És un gran exportador d'aliments i podria aportar més. Fins no fa

gaire, Amèrica Llatina estava en fase ascendent. Un auge de les matèries primeres va portar un creixement econòmic saludable i va proporcionar als polítics els diners per experimentar amb polítiques socials innovadores, com ara programes de transferència condicional d'efectiu. Això, al seu torn, va contribuir a provocar una gran reducció de la pobresa, reduint l'extrema desigualtat d'ingressos associada durant molt de temps a la regió. Les classes mitjanes van créixer. Això va ajudar a apuntalar l'estabilitat política. En general, els governs democràtics respectaven els drets humans, encara que l'estat de dret fos feble. L'article considera que ara aquest cercle virtuós ha estat substituït per un de vicis. Les economies d'Amèrica Llatina han patit una dècada d'estancament o creixement lent. La seva població, especialment els joves, s'han frustrat per la seva manca d'oportunitats i han dirigit aquesta ira contra els polítics, àmpliament considerats corruptes. Els polítics, per la seva banda, no han pogut posar-se d'acord sobre les reformes necessàries per fer més eficients les economies d'Amèrica Llatina. La bretxa de productivitat de la regió amb els països desenvolupats s'ha ampliat des de la dècada de 1980. Amb massa monopolis i poca innovació, Amèrica Llatina es queda curta en l'economia del segle XXI. Això comporta el risc no és només que les democràcies esdevinguin dictadures, sinó que Amèrica Llatina s'allunyi de l'òrbita d'Occident. A bona part de la regió, la Xina és ara el principal soci comercial i està invertint en infraestructures. Alguns dels governs d'esquerra de la regió semblen disposats a tornar a la no- alineació de l'època de la Guerra Freda. Cinc dels presidents de la regió, inclòs López Obrador, van optar per boicotejar la Cimera de les Amèriques d'aquest mes a Los Angeles. Els Estats Units —i Europa— podrien fer més per implicar Amèrica Llatina, mitjançant el comerç, la inversió i la tecnologia. Però Amèrica Llatina, al seu torn, ha de reconèixer que té molt a guanyar amb la reconstrucció de vincles més estrets i que el seu paper en un món dominat per la Xina seria el d'una neocolònia.

Nina Brooks et al. A Post-Roe World?

La controvèrsia de tirar enrere la llei de Roe vs Wade del 1973 dels EUA és una greu amenaça per al dret a l'avortament dins els EUA. Tanmateix, l'efecte no es notaria en l'estat americà, sinó que també té un seguit d'implicacions en països tercers, sobretot en aquells que el finançament d'aquestes pràctiques és a través de l'ajuda americana. No obstant això, val a dir que des de que la URSS legalitzés l'avortament al 1920, molts països van anar poc a poc donant espai a l'avortament en la seva política domèstica, sobretot a partir de la dècada dels 60. Aquesta liberalització va venir acompanyada d'altres drets per les dones i va suposar un gran pas endavant. Tanmateix, malgrat els avenços, l'ONU en les declaracions que publica per a defensar els drets de les dones, sempre ha evitat situar el terme avortament degut a les pressions de grups antiavortistes formats per aliances religioses catòliques i musulmanes. En la Conferència Internacional sobre Població i Desenvolupament de Mèxic del 84, el president Reagan va enviar una delegació per a establir que sota la seva administració s'aturaria tot el finançament estatunidenc a totes aquelles organitzacions que fessin avortaments i donessin assistència reproductiva arreu del món. Aquesta política s'ha anat aplicant fins avui en dia durant governs republicans. Malgrat el retrocés ideològic i la proliferació de moviments antiavortament dins els EUA, la realitat és que els passos cap a la consagració d'un avortament segur internacional van

endavant, ja que la OMS advoca per una liberalització i pràctica segura, tot i que ho fa des d'un punt de vista mèdic.

Economy, welfare and equality

Edward Alden Why This Global Economic Crisis Is Different

Les grans crisis a les que el món contemporani s'ha enfrontat s'han resolt sempre amb grans consensos dels països, els quals arribant a acords han decidit remar plegats cap a la mateixa direcció. Malauradament, a la crisi que ens enfrontem actualment, sembla que no hi ha el quòrum que hi va en les situacions passades. En aquells contextos van aparèixer instruments de cooperació informals com el G-7 que més endavant seria el G-20 com a òrgans de negociació entre estats per a arribar a acords i evitar conseqüències pitjors. No obstant això, actualment està costant molt més deixar de banda els interessos individuals i cadascú vol cobrar les seves condicions a un preu més elevat, que sembla que la resta no estan disposats a pagar. Les solucions que s'estan oferint (sobretot pactes regionals) malgrat ser optimistes i creatives, estan lluny d'erigir-se com a definitives i no estan a l'alçada de les circumstàncies. Així doncs, el planeta s'està endinsant en un llarg període de manca d'acord i de consensos, mentre afronta unes crisis d'alimentació, bèl·liques, climàtiques i econòmiques gairebé sense precedents i quan més es requereixen respostes, aquestes estan lluny d'arribar.

The Economist The tricky restructuring of global supply chains

A la dècada de 2010, el ritme d'integració econòmica va estancar-se per les lluites de les grans empreses contra la crisi financera del 2008, la revolta populista contra les fronteres obertes i la guerra comercial de l'expresident Donald Trump. El flux de béns i capitals es van estancar i es va decidir no invertir en l'estranger. La pandèmia de la Covid-19 i la guerra rus-ucraïnesa han obligat a reformular el concepte de capitalisme global. Aquest nou sistema de les cadenes de subministrament globals no prioritzen l'eficiència, sinó la seguretat. Prioritza fer negocis amb països amb qui pots confiar. Tot això podria esdevenir en proteccionisme i empitjorament de la inflació, o bé en una millora de la resiliència. Després de la caiguda del Mur de Berlín, l'any 1989, la prioritat principal de la globalització va ser l'eficiència. Les empreses van situar la producció o els costos on eren més baixos i els inversors van desplegar el capital allà on els rendiments eren més elevats. Els governs arribaven a acords amb empreses que cuidaven o no als seus treballadors i amb democràcies o autocràcies per igual. Aquesta decisió va mantenir els preus baixos i va ajudar a treure de l'extrema pobresa a mil milions de persones, alhora que el món emergent, inclosa la Xina, s'industrialitzava. Aquesta globalització molt eficient també va tenir problemes, com els fluxos de capital volàtils que van desestabilitzar els mercats financers o l'extrema dependència de les autocràcies, que abusen dels drets humans i utilitzen el comerç com un mitjà de coacció. Un exemple és el gas de Rússia i els esforços d'Occident per acostar postures amb Qatar. Mentrestant, la Xina autocràtica de Xi Jinping té una petjada comercial set vegades més gran que la russa i el món depèn d'una gran

varietat de productes seus. Les empreses estan tendint ara a la resiliència, és a dir, a invertir en el seu propi país. Un exemple és que les 3.000 empreses més grans del món han augmentat el seu pes en el PIB mundial del 6% al 9%. A més, el patró d'inversions multinacionals s'ha invertit: el 69% prové de filials locals que reinverteixen localment en lloc d'empreses matrius que envien capital a l'estranger. No obstant això, els governs han de recordar que la resiliència prové de la diversificació i no de la concentració a casa. No han de caure en el proteccionisme desenfrenat o els plans d'ocupació.

The New York Times Editorial Board The World Has a Choice: Work Together or Fall Apart

L'editorial del *New York Times* considera que és un impuls humà natural, i també polític, tancar-se al món exterior quan hom es veu amenaçat per una crisi que sembla fora del nostre control. I ara el món s'enfronta a diverses forces d'aquest tipus alhora: l'escassetat d'aliments, la inflació, la persistència de la COVID-19 i els efectes de l'escalfament global. En conjunt, amenacen l'estabilitat i la prosperitat de les nacions d'arreu del món. Aquesta amenaça podria accelerar el distanciament que molts països ja tenen respecte de la globalització i la cooperació internacional. Però aquesta actitud és equivocada en tant la COVID, el canvi climàtic i ara l'espectre d'una crisi alimentària global mostren clarament que els problemes del món estan íntimament lligats, com també ho són les solucions. El poder de la cooperació s'ha mostrat en la resposta coordinada a l'agressió de Rússia. Es requereix més cooperació, no menys, per solucionar les altres crisis. En el cas de la crisi alimentària, com passa sovint, són els països més pobres els que pateixen el cop més fort, i la història demostra que la fam pot esdevenir ràpidament letal. Nigèria, Somàlia, Etiòpia, Egipte i Iemen ja noten l'escassetat d'aliments, i l'augment dels preus ha provocat protestes a l'Argentina, Indonèsia, Tunísia i Sri Lanka, entre altres països. En darrer terme, tot i que la confiança i la cooperació internacionals són objecte de moltes reticències, són l'única sortida a qualsevol d'aquestes crisis entrelaçades. L'administració Biden hauria de veure aquest moment com un moment crític per al lideratge dels Estats Units al món i donar-li un pas per assolir-lo.

George Parker & Chris Giles The deafening silence over Brexit's economic fallout

Justament 6 anys després del Referèndum del Brexit, el Regne Unit no està aconseguint els resultats que esperava al deixar la UE. La inestabilitat política i econòmica no s'atura i justament el darrer mes Johnson s'ha hagut d'enfrontar a una moció de confiança que ha superat pels pèls, i perdent suport de membres del seu partit. Així doncs, del que es parla actualment al Regne Unit és de les conseqüències econòmiques que estan tenint els primers anys del Brexit, i que és un tema tabú pels defensors del Leave: En primer lloc, les exportacions britàniques han caigut fins a un terç i el preu de les importacions ha pujat. En segon lloc, la inversió empresarial no aconsegueix remuntar als nivells pre-Brexit mentre en els altres països creix. En tercer lloc, la lliura ha perdut valor i tampoc ha aconseguit remuntar a les xifres anteriors. I finalment, la inflació causada per la pujada de preus de les

importacions no s'ha vist compensada en un augment dels salaris, el que té un impacte negatiu en el nivell de vida de la població britànica. Degut a aquests mals resultats econòmics, l'Administració de Johnson ha intentat aplicar mesures per a pal·liar els problemes, però no semblen tenir l'efecte desitjat. Moltes veus clamen a renegociar els acords amb Brussel·les, però la relació no està en el millor moment, degut als malentesos amb els acords fronterers a Irlanda del Nord. Sigui com sigui, el Regne Unit haurà de trobar solucions per a redirigir l'economia del país, ja que altrament pot esclatar una greu crisi amb fatals conseqüències per a la població britànica.

Ruchir Sharma Why China is not rising as a financial superpower

Durant els últims anys, les notícies de l'ascens de l'economia xinesa han sigut les més repetides. No obstant això, la Xina com a aspirant a superpotència financera mundial és ara per ara pràcticament impossible. Quan la Xina va obrir-se al comerç mundial l'any 2000, semblava encaminada a la supremacia econòmica i financera. El 2010, Pequín tenia l'ambició financera de situar el renminbi (moneda de la Xina) com a moneda global. És cert que el PIB de la Xina des de principis de segle s'ha pràcticament quintuplicat i que la seva quota en el comerç mundial s'ha quadruplicat, essent l'economia que ha crescut més de pressa. Tanmateix, el seu mercat de valors és un dels més febles del món. El renminbi representa tan sols el 3% de la quota de les reserves mundials del Banc Central, una xifra similar a la de el Canadà o Austràlia. El problema és la confiança, tant per part dels accionistes estrangers com dels mateixos xinesos. La Xina s'ha tornat financerament cap a endins i, mentre que els inversors xinesos tenen restriccions per invertir a l'estranger, els estrangers s'espanten pels intents erràtics de Xi Jinping per controlar el mercat. Això explica per què les accions a la Xina no augmenten ni disminueixen amb el creixement econòmic. Avui dia, més de la meitat dels països del món utilitzen el dòlar com a moneda internacional, mentre que només el 5% emprava la moneda xinesa. De moment, Pequín no té la confiança per aixecar els controls de capital i fer que el renminbi sigui totalment convertible.

Sustainability and climate change

Jamal Benomar Why the UN Security Council can't keep ignoring climate-driven conflict

L'emergència climàtica és un dels motius principals de l'aparició de conflictes en les àrees que més pateixen els seus efectes i el Consell de Seguretat de l'ONU no ho està tenint en compte. Així doncs, la regió més afectada per aquests conflictes és l'Àfrica, que coincideix amb el continent que menys gasos emet, concretament un 3%. Malgrat els esforços per a tenir en compte l'amenaça que implica el canvi climàtic, països del Consell Permanent de Seguretat s'oposen a considerar-ho, tenint en compte que els 5 països membres són responsables de gairebé la meitat de les emissions anuals. Així doncs, cal destacar que els efectes de la sequera, l'escassetat de menjar i la desertificació, sumat a governs dèbils amb

poders limitats, conjuntament amb la proliferació d'armes en la regió, constitueix un escenari molt propens a l'aparició de conflictes i a que grups extremistes violents puguin reeixir en els seus objectius de desestabilitzar els estats de la zona. En aquest context, l'ONU hauria de veure's en l'obligació de prendre mesures per a posar remei i no hi ha una altra manera que no passi per evitar la desertització creixent en la regió. Projectes com la Great Green Wall poden ser una solució, però alhora cal una monitorització de la relació entre escalfament global i amenaça a la pau, per així poder establir certa seguretat en les regions més afectades. Totes aquestes propostes són necessàries per a la Cop27 que tindrà lloc a Egipte aquest any.

David Wallace-Wells What if We Had Spent the Money on Climate?

L'autor revela una conversa que va mantenir l'estiu de 2020 amb Christiana Figueres, l'antiga cap de la Convenció Marc de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic i un dels arquitectes de l'Acord climàtic de París en la qual va afirmar que l'escala i la profunditat de la descarbonització dependran en gran mesura de les característiques dels paquets de recuperació post-COVID més que de qualsevol altra cosa, a causa de la seva escala. Degut a l'escala del finançament, això determinarà la lògica, les estructures i, sens dubte, la intensitat de carboni de l'economia global almenys durant una dècada, si no més. Uns mesos més tard, un equip liderat per Marina Andrijevic i Joeri Rogelj va estimar que si el món pogués gastar en la lluita contra el canvi climàtic durant els propers cinc anys només el 10 per cent dels diners que havia gastat fins aleshores en l'alleujament de la COVID, n'hi hauria prou per aconseguir una transició verda integral, complir els objectius de l'acord de París i mantenir el planeta molt per sota dels dos graus centígrads d'escalfament. Això no obstant, les inversions verdes d'avui són proporcionalment menors que les que van seguir les recessions anteriors, Després de la crisi financera mundial del 2007-09, per exemple, el 16% de la despesa global d'estímul es va dirigir a retallades d'emissions (uns 520.000 milions de dòlars de 3,25 bilions de dòlars en total). Si avui s'hagués compromès una quota similar, el total seria de 2,2 bilions de dòlars, més del doble del que s'ha promès per reduir les emissions. Figueres elogia les ambicions d'Europa i diu que és optimista que hi pugui haver un canvi com a resultat de les eleccions australianes, que van substituir el primer ministre climatoescèptic, Scott Morrison, per Anthony Albanese, després d'una campanya electoral inusualment centrada en el canvi climàtic. Amb tot, amb l'excepció d'Europa, Figueres no veu que altres països apostin realment per les tecnologies renovables i netes, sinó bàsicament amb una mentalitat de substitució, en contraposició a la mentalitat de descarbonització.

Timothy Laing Eco-friendly tech comes with its own environmental costs: that's why it's vital to cut energy demand now

Reduir la tecnologia d'emissions de CO₂ per a una d'ecològica amb emissions de carboni zero comporta també la destrucció de l'ecosistema mediambiental. Una característica

important de la tecnologia ecològica d'emissions zero és que empren materials molt més variats que la tecnologia que substitueixen. Els aerogeneradors, per exemple, necessiten ferro i zinc per a l'acer a prova de corrosió i els motors adequats. Els vehicles elèctrics necessiten liti, cobalt, níquel i manganès per a les seves bateries, a més de neodimi i altres minerals rars per als seus motors. Alguns d'aquests materials provenen del reciclatge, però el liti, per exemple, no se'n consumeix tan avui en dia per a reciclar-lo. La construcció de la tecnologia ecològica es traduirà en un augment de la mineria que inevitablement danyarà l'ecosistema. La refinació de l'alumini, fonamental per a fabricar plaques solars, comporta actualment el 2% de totes les emissions de gasos d'efecte hivernacle. Tanmateix, s'espera que el 2050 aquestes emissions siguin equivalents al doble de les emissions anuals dels avions. Per aquest motiu, és necessari canviar la font d'energia amb la qual es refina el material, de combustible fòssil a hidroelectricitat. Per altra banda, l'obtenció de liti a l'Argentina, Bolívia i Xile implica la perforació de grans forats a les salines per portar l'aigua salada a la superfície. Finalment, el cobalt, material vital en les bateries dels vehicles elèctrics, s'extreu principalment de les mines del Congo, on treballen nens amb condicions laborals insegures i contractes de treball explotadors. Per aquest motiu, la solució per cuidar el medi ambient no passa tan sols per descarbonitzar la tecnologia, sinó per reduir la nostra demanda d'energia a través de l'augment de l'eficiència. Sense això, serà quasi inevitable fer una transició ecològica sense malmetre el medi ambient.

Jeff Sparrow The climate crisis is hitting the planet's working classes the hardest and they know it

Durant aquestes setmanes, arran dels resultats de les eleccions generals australianes, s'ha estès entre grans personalitats polítiques el discurs que el canvi climàtic és quelcom que afecta els rics i només preocupa a les elits de la ciutadania. No obstant això, a l'Índia, on des de fa prop de vint-i-un dies han arribat a temperatures de 42 °C a causa del canvi climàtic, són les classes obreres les més perjudicades, les que estan obligades a treballar sota el sol dia rere dia. Als Estats Units, davant l'onada de calor, les autoritats van recomanar a centenars de milers de ciutadans a no sortir dels seus domicilis. Tanmateix, és justament la classe treballadora, la que ha de treballar sota el sol i sense aire condicionat. És per això que el discurs que el canvi climàtic és una de les preocupacions de les classes més riques és mentida i que és una estratègia més dels partits polítics tradicionals per desprestigiar els partits polítics d'esquerra i verds que volen fer front a aquesta problemàtica tan evident.

Innovation, science and technology

Oscar Williams Inside Europe's fight for ethical AI

Una allau de crítiques està caient sobre els gegants tecnològics per tractar amb una manca de transparència en el desenvolupament de les tecnologies d'intel·ligència artificial (IA). Des d'Europa es veu amb temor que el mercat de la IA estigui tan controlat pels Estats Units i és per això que s'està desenvolupant una Llei de la IA per a protegir els consumidors

i a la societat de possibles IA malignes, incentivar la innovació i crear uns estàndards comuns per l'adopció d'aquesta tecnologia que cada vegada és més present en el dia a dia i que s'erigeix com a futur esperançador i necessari per a múltiples funcions. Tanmateix, la legislació sembla excloure a priori les IA amb propòsits generals - on les grans companyies tecnològiques han dipositat molts diners - i hi ha debat sobre si s'han de regular. El que es vol evitar amb la legislació és que els models que es proveeixin no estiguin esbiaixats a l'hora de funcionar i que es pugui fer responsable al primer proveïdor per a que hi pugui haver un rendiment de comptes entre empreses, responsabilitats i un procés estandarditzat que clarifiqui les funcions de cada contribuïdor en el desenvolupament de la IA. Finalment, França ha sigut el que ha proposat més regulacions i que en casos de IA d'alt-risc s'hagin de poder reentrenar o treure del mercat si es mostren ineficaces. Així doncs, la Unió Europea es prepara amb aquestes legislacions per a un tema cabdal que cada vegada guanya més terreny en el dia a dia i també per una batalla amb els lobbies de les puixants grans corporacions tecnològiques.

Vincent Manancourt What's wrong with the GDPR?

El Reglament General de Protecció de Dades (GDPR, per les seves sigles en anglès) de la Unió Europea s'ha convertit en el projecte insígnia del bloc europeu. Tanmateix, des que va entrar en vigor l'any 2018, el reglament ha rebut crítiques constants per part d'activistes de la privadesa i autoritats de protecció de dades d'Europa per la laxa normativa aplicada a les empreses de dades massives per a alguns països. La Comissió Irlandesa de Protecció de Dades, qui té un paper important a l'estar situades la majoria de grans corporacions de la Unió Europea a Dublín, afirmen que l'aplicació del reglament ha estat lenta i fluixa. Fins ara, els funcionaris de la UE han defensat l'aplicació del reglament i han ignorat les crítiques de la comissió irlandesa. No obstant això, l'actual supervisor europeu de protecció de dades Wojciech Wiewiórowski afirma que el GDPR ha de ser revisat i actualitzat. Wiewiórowski reunirà els responsables de la protecció de dades a Brussel·les per obrir un debat sobre els errors del reglament i establir una revaloració de la llei de cara al 2024, quan la nova comissió prengui el poder. Fins ara, el GDPR ha imposat multes en el sector tecnològic de fins al 4% de la facturació anual d'algunes empreses. També són conegudes les multes rècord de 746 milions d'euros a Amazon i 225 milions a WhatsApp, mentre que les xarxes socials de TikTok i Instagram també han sigut sancionades. És important saber que les empreses en matèria de dades estan regulades per l'organització nacional de supervisió del país on tenen la seu central europea. Per tant, la primera paraula sobre la imposició de multes i sancions i la gestió dels primers tràmits administratius són per part dels estats i no de la Unió Europea. La principal queixa de la Comissió de Protecció de Dades d'Irlanda és cap al mateix govern irlandès, que l'acusen de ser massa feble i lax en aquesta matèria. Tot això ha portat a molts legisladors europeus plantejar-se si les regles de privadesa haurien de ser aplicades a escala europea i no estatal, sobretot si es tracta de grans multinacionals com Meta, Google o Apple.

Christine Emba If Google's AI is truly alive — now what?

Recentment, un enginyer de Google va afirmar que una IA en forma de xatbot de l'empresa havia desenvolupat sentiments i que per tant, era conscient. Malgrat que hi ha cert escepticisme sobre aquesta afirmació, el que també ha causat ha sigut un seguit de qüestions sobre què passaria si apareixen IA amb capacitat de sentir: s'hauria de tenir en compte el seu consentiment a l'hora d'experimentar? Què ens faria si poguéssim? Totes aquestes preguntes no tenen encara una resposta definida, però el que està clar és que constitueix un repte de notables magnituds adreçar-les. Així doncs, posar-se mans a l'obra per adreçar aquest seguit de desafiaments és una feina necessària i que seria adequat fer el més ràpid possible, ja que sinó ens veurem superats - altra vegada - per una tecnologia que avança més ràpidament que la nostra adaptació a ella.

David Bollero La ciberguerra que no se cuenta

El [CyberPeace Institute](#) acaba de fer públics els resultats d'una nova investigació sobre la guerra digital que s'està produint en paral·lel a la invasió física a Ucraïna. Es tracta d'una combinació de ciberamenaces que converteixen les dades en armes, ja sigui per destruir, interrompre activitats o desinformar. Des del CyberPeace Institute adverteixen que, si bé és cert que aquests atacs cibernètics contra objectius militars i civils no són nous, la quantitat registrada contra infraestructura crítica sí que és motiu d'alarma. Des de l'inici del conflicte ja s'han registrat prop de 226 ciberatacs i operacions en aquest àmbit, cosa que dona una mitjana de 9,8 atacs per setmana. Abans fins i tot que esclatés la guerra el 24 de febrer passat, ja es van registrar ciberatacs a Ucraïna que podrien tenir una estreta relació amb la invasió. És el cas d'atacs de denegació de servei (DDoS) a dos dels principals bancs nacionals els dies 15 i 16 de febrer, els quals van seguir uns altres el 23 de febrer als ministeris ucraïnesos d'Afers Exteriors, Defensa o d'Interior. Segons es detalla a l'informe, més enllà dels ciberatacs per difondre desinformació i propaganda, els atacs dirigits contra serveis de comunicació i centrals elèctriques violen el Dret Internacional Humanitari. A més, els sectors energètic, miner i financer també estan sent objectiu dels atacs, tant a Ucraïna com a Rússia, a mesura que augmenta el nombre de sancions imposades, com per exemple l'atac amb l'anomenat *malware wiper* (esborrat de dades) AcidRain a la xarxa satel·lital KA de Viasat a Ucraïna el mateix dia de la invasió russa, que va afectar una important companyia d'energia alemanya que va fer perdre l'accés de monitorització remota a més de 5.800 turbines eòliques.

Stephen Marche Artificial Consciousness Is Boring

PaLM, el sistema de llenguatge d'intel·ligència artificial de Google, no està creant consciències artificials, com molta gent creu. En lloc d'això, tracta d'imitar altres consciències a través del seu enorme sistema d'aprenentatge i d'eines. El que més ha sorprès els mateixos enginyers i creadors de PaLM és el fet que aquest sigui capaç de raonar i emprar la lògica per a resoldre qüestions del dia a dia. Tal com afirmen els

programadors de la IA, això és degut a l'aprenentatge: en lloc de dir-li a PaLM que dos i tres fan cinc, li ensenyen - o el programen - perquè entengui com s'ha dut a terme aquesta operació. D'aquesta manera el mateix sistema d'intel·ligència artificial ha après pel seu compte a fer servir un raonament lògic i solucionar certes qüestions per a les quals no havia estat programat. No obstant això, PaLM encara està lluny de comportar-se com un ésser humà i adoptar la seva consciència, somni de tots els aficionats a la ciència-ficció. Els avenços en tecnologia referent a la intel·ligència artificial, tal com afirma un enginyer que hi porta treballant més de trenta anys, es troben ara en el seu punt més àlgid, en un moment en què el mateix programari és capaç de sorprendre els seus creadors.

... We also recommend

Ivo H. Daalder & James M. Lindsay Last Best Hope. The West's Final Chance to Build a Better World Order

Michael Hirsh We Are Now in a Global Cold War

Volodymyr Yermolenko From Pushkin to Putin: Russian Literature's Imperial Ideology

Stephen Hall Ukraine and Moldova gain EU candidate status but face a long road to full membership

Guy Hedgcoe The elephant in the room for Spain's conservatives? The far right

Cecilia Milesi El antifeminismo moviliza a la extrema derecha en Occidente

Branko Milanovic China to the rescue?

Dough Palmer & Sarah Anne Aarup WTO breaks negotiating slump with package of deals

Elisabeth Cremona Clean power by 2035

James Bloodworth Cryptocurrency is a symptom of the death of the American dream